

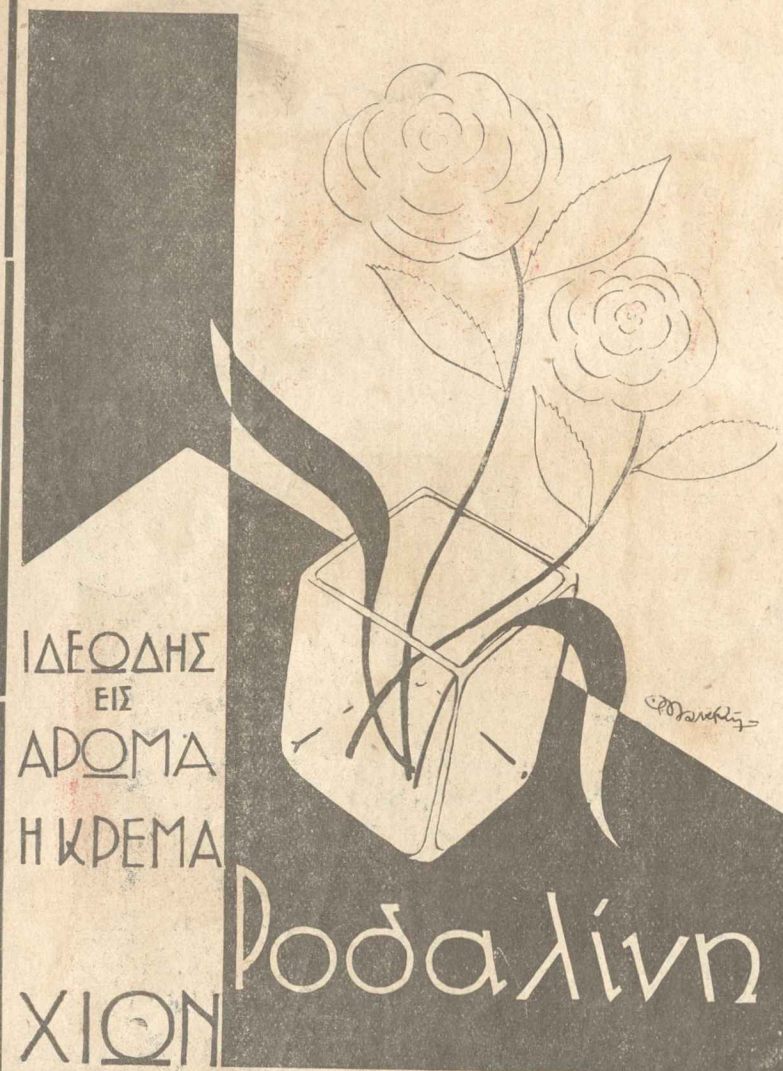
3, 2, 33

ΕΒΔΟΜΑΔΑ

ΕΤΟΣ.ΣΤ.

Αρ.279

ΚΟΡΣΕΔΕΣ ΖΩΝΕΣ

ΤΕΛΕΙΑ ΕΦΑΡΜΟΓΗ

ΚΑΙ ΣΤΕΡΕΟΤΗΣ

ΕΠΙ ΜΕΤΡΩ

Η ΕΥΡΩΠΑΪΚΕΣ

ΕΤΟΙΜΕΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ

Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ

ΟΜΟΝΟΙΑ

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΑΓΙ' ΟΤΙ

ΒΛΕΠΩ

Παρασκευή
3
Φεβρουαρίου
1933

Επί τέλους!

"Ας πανηγυρίσουμε κι' άς γιορτάσουμε το γεγονός. 'Επί τέλους εύρέθησαν και δυο έρωτευμένοι που άντι νά πάνε νά πνιγούν στο Φάληρο, νά σφηνώσουν από μία σφαίρα περιστρόφου στα κρανία τους, ή νά προβούν σέ οιονδήποτε άλλο άπεγνωσμένο διάβημα, προτίμησαν νά πάνε σ' έναν παπα νά πάρουν την εύλογία του και νά επιδοθούν στο φιλήσυχο και ειρηνικόν έργον της δημιουργίας μιας έρωτικής φωλιάς. Σε άλλες εποχές — δυστυχώς πολύ μακρινές πιά — ένα τέτοιο γεγονός δέν χρειαζόταν ούτε νά πανηγυρισθί, ούτε νά έορτασθί. Κάθε μέρα συνέβαιναν τόσα πολλά, που δέν είχε καμμία σημασία άν γινότανε ένα παραπάνω ή ένα παρακάτω. 'Ηρθε όμως — για δεύτερη φορά «δυστυχώς» — ο ρωμαντισμός, ή μεταπολεμική περίοδος, ή νευρικότης και ή νευρασθένεια, και ο ρυθμός της ζωής άλλαξε. Μαζί μ' αυτόν άλλαξαν κι' ή συνήθειές μας και μαζί μ' αυτές πάλι άλλαξε και ή φυσική εξέλιξις που έπαιρνε ένα ειδύλλιον. 'Ο γάμος έξωστρακίσθη. 'Ο έρως έπρεπε για νά στέκεται στο ύψος και στο μεγαλείον του νά μεταβληθί σέ Σαιξπήρειον τραγωδίαν. Το πένθος, ή θλίψις, ή άπελπισία και ή απογοήτευσις νά βασιλεύη, εκεί που άλλοτε άνθιζαν τά άνθη της πορτοκαλλιάς κα' τά ρόδα... 'Ο σύγχρονος έρωτευμένος έπρεπε νά ναι τουλάχιστον... νευρασθενικός! Μονομαχίας! Ψυχοπαθής! 'Η άτμόσφαιρα, μέσα στην όποιαν ζούσε άφειλε νά είναι μαύρη, άραχλη, σκοτεινισμένη. Διαρκείς σύντροφοί του: τό πιστόλι, τό μαχαίρι, τό δηλητήριο, ο γκερεμνός. 'Όταν αυτά έλειπαν, τότε... άντίο έρως! 'Αντίο πάθος! 'Αντίο μεγαλείον!

'Η παλές, γεμάτες από άγάπη και λατρεία φρασούλες των έρωτευμένων άντικατεστάθησαν με της ακόλουθες:

- Σ' αγαπώ! Έλεγε εκείνος.
- Και γώ! άπαντούσε εκείνη.
- Μικρή σιωπή!
- Και τώρα που θά σκοτωθούμε; ρωτούσε εκείνος.
- Πού και πώς; συμπλήρωνε εκείνη.

'Εδώ πάλι παύσις, και μετά λίγες ήμέρες ή έφημερίδες άντι νά αναγράφουν στής στήλης των «Κοινωνικών» τό χαρμόσυνον άγγελμα άρραβώνων ή γάμων, άνέγραφαν μίαν ακόμη «τραγικήν αυτοκτονίαν διά λόγους αισθηματικούς»!

Πρό ήμερών όμως συνέβη τό αντίθετο. Οί δυο έρωτευμένοι μας προτίμησαν νά δοϋν τό δνομά τους στα «Κοινωνικά» των γάμων» και όχι στής «Κηδείας». Δόξα σοι ο Θεός! "Ας πανηγυρίσουμε την καλήν αυτήν άρχή και άς εύχηθούμε νά χρησιμεύσιν ως παράδειγμα για τους υπολοίπους!...

Ακροβατισμοί!

Καινούργιο σπόρ και καινούργια άττραξιόν προσέτεθη στο νεορωμέικο γλέντι: τό σήκωμα στον άέρα ενός τραπέζιου με τά δόντια! 'Αρκετά δύσκολο άσφαλώς, αλλά τί τά θέλετε, είναι τό up to date, όπως θά έγραφε και κομικογράφος άθηναϊκής έφημερίδος, των διαφόρων άλλων γνωστών άττραξιόν ενός γλεντιού! Τό σπάσιμο ποτηριών και πιάτων, ή παρεξήγησις, ο καυγάς, τό φιλότιμο έχουν παραμερισθί. Τώρα όποιος αισθάνεται τον έαυτό του εις τό

ύψος της άποστολής του, σηκώνεται, αρπάζει με τά δόντια του ένα τραπέζι, τό σηκώνει ψηλά στον άέρα κι' άρχίζει νά χορεύη στην χορευτική πίστα σαν σβούρα.

'Ο Κυναίγειρος, σύμφωνα με την μυθολογία, εκράτησε με τά δόντια του ένα Ιστιοφόρο. Κι' έμείς, γνήσιοι απόγονοί του, ένόσω δέν μπορούμε βέβαια νά φέρουμε μέσα στής ταβέρνες Ιστιοφόρα για νά τά δαγκώσουμε, άρκούμεθα στα τραπέζια! Τι νά γίνη; Στην άναβροχιά καλό και τό χαλάζι, λείει μία παροιμία, πολύ-πολύ σωστά!

Εγκαιρος μετάνοια

'Η νύχτα φέρνει σκέψη, λένε! Φαίνεται όμως πως και μία διαδρομή μερικόν χιλιομέτρων έχει τά ίδια αποτελέσματα: 'Αλλοιότικα δέν εξηγείται ή περιπέτεια της νεαρής ήθοποιού που λίγο ακόμα κόντεψε νά ταραξή όλην την γαλήνην της ζωής της πρωτεύουσής μας. 'Η καλλιτέχνις — άγνωστο γιατί — άπεφάσισε νά τερματίσθ την ζωήν της. Πριν όμως προβή στην έκτέλεση της άποφάσεώς της και κάνη τό ταξιδάκι της 'Αχερουσίας, έκρινε σκόπιμο — κι' αυτό άγνωστο γιατί — νά πραγματοποιήσθ ένα άλλο ταξιδάκι μέχρι... Θεσσαλονίκης.

Πριν πραγματοποιήσθ όμως τό ταξιδάκι της, έσκέφθηκε πως θάπρεπε, σαν λογικός άνθρωπος, και για νά μη βάλλη ύστερώτερα σέ μπελάδες τους κληρονόμους της, νά μην άφίσθ καμμία περιουσία. 'Επήγνε λοιπόν στην τράπεζα, άπέσυρε της οικονομίες της κι' έπειτα αγόρασε ένα ελιτήριο πρώτης θέσεως και στρογγυλοκάθησε μέσα στο σιδηροδρομικό βαγόνι.

Λίγες ώρες μετά ή καλλιτέχνις μας αποβιβαζότανε στο σταθμό της Θεσσαλονίκης. Μόλις όμως έπάτησε τό κομψό ποδαράκι της πάνω στής πλάκες της πλατφόρμ του σταθμού, γεννήθηκε στο μυαλό της μία άλλη σκέψη: νά δη κάποιαν παληό φίλο της. Στής στιγμές αυτές, της τόσο πένθιμης και τραγικής, είνε φυσικότατο νά γεννηθούν τέτοιες σκέψεις. Τι έλεπαν, τί δέν έλεπαν με τό φίλο; Νά κάτι που δέν τό έξερουμε! Τό βέβαιο είνε πως μετά την φιλική συνάντησή τους τά πράγματα άλλαξαν κι' ή καλλιτέχνις μας σκεφθεΐσα ώριμώτερα, βρήκε την άπόφασί της όχι και τόσο έπιτυχή. Κι' όπως ήταν έπόμενο άνέβαλε κατ' άρχήν την πραγματοποίησθ της, άργο-πόρησε ύστερώτερα και τέλος... μετανόησε!

Στό ίδιο αυτό διάστημα που οι τηλεγραφικοί πομποί εξέπεμπαν σέ όλα τά τέρατα της 'Ελλάδος τηλεγραφήματα ζητώντας πληροφορίας για την ζωή και την τύχη της καλλιτέχνιδος, έσπευσαν νά μάς μεταδώσουν την χαρμόσυνην είδησιν της μετανοίας. Κι' ήταν καιρός, γιατί μά την αλήθεια, είχαμε άρχισί νά άνησυχούμε για την τύχη της! Εότυχώς όμως ή τραγωδία έληξε πρός μεγάλην χαράν όλων μας, πλην, ίσως μερικόν δημοσιογράφων, που βλέπουν με μεγάλη τους θλίψη νά τους διαφεύγη ή ευκαιρία της αναγνωματοποίησεως της περιπέτειας αυτής της νεαρής καλλιτέχνιδος! 'Εν πάση περιπτώσει όμως, οί μέλλοντες νά αυτοκτονήσουν, άς έχουν υπόψιν τους τό παράδειγμα της νεαρής ήθοποιού, άς φροντίσουν πριν έκτελέσουν την άπόφασή τους, νά κάνουν ένα μικρό ταξιδάκι. 'Ισως μετανιώσουν κι' αυτοί στο τέλος! Ξέρει κανείς τί γίνεται;...

N. Νίκβας

—Δεν θά βγάλεις τη μάσκα; ρώτησε δειλά.

ΜΙΑ ΤΣΙΓΓΑΝΑ...

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ
ΤΟΥ Κ. ΣΥΛΒΙΟΥ

ΓΚΑΡΣΟΝ, ένα μπουκάλι από το ίδιο κασσίδι κι ένα πακέτο τσιγάρα...

Η τσιγγάνα χαλούσε τον κόσμο μέσα στην γεμάτη καπνό ατμόσφαιρα του υπαίθριου καμπαρέ. Στη μέση της σάλας ένα ζευγάρι χορευτών χόρευαν έναν Ισπανικό χορό, ενώ τριγύρω τους ή εθιμικές παρτίδες έπαιναν, τραγουδούσαν, χειρονομούσαν, χαλούσαν τον κόσμο με τις γυναικείες του καταστήματος.

Στόν δρόμο κραναγές, μασκαράδες, ρομπιές και οργανέτα έβιναν τον τόνο της αποκριάτικης νύχτας.

Ο γκαρσόνι έφερε τον δίσκο και τα τσιγάρα στο ζευγάρι που ήταν καθισμένο στην πιο άποψη γωνιά του καμπαρέ.

Εκείνος—ένα παιδί πολύ νέο, πολύ μελαχροινό, με χείλη φιλόδοξα και μάτια έκφραστα, εκείνη—μια τσιγγάνα που η μαύρη μάσκα της άφηνε να φαίνεται μόνο ένα μικρό στόμα θαμμένο καλά και μια δημοφιλής σειρά λευκά δόντια, που είχαν μάνι έκφραση σκληρότητας, τόσο ήσαν κανονικά και μυτερά στις άκρες.

Ο νέος γέμισε τα ποτήρια και της είπε :
—Είπε το τρίτο μπουκάλι που άδειάζουμε και όμως κανένας μας δεν ξέρει ακόμα πού είνε ο άλλος...

Ένα γέλιο έσχισε τα κόκκινα χείλη και μια φωνή συμπαθητική μέσα στον βραχνό τόνο της άπάντησε :

—Τι σε μέλει ποιά είμαι, πώς με λένε, από που έρχομαι. Είμαι μια γυναίκα, μά... δημοφιλής γυναίκα, δηλαδή δι, τι ζητά ένα παιδί της ηλικίας σου μια νύχτα της αποκριάς...

Πήρε ένα μύλο από την φρουτιέρα που ήταν μπροστά της και το δάγκωσε με άφάνταστη ήδονη. Χαμογελώντας πάλι του είπε :

—Ρώτησες ποτέ για το φρούτο που σου φέρνουν στο τραπέζι από ποιόν κήπο τρέχουν κόμμι ;

Την κίτταξε καλά προσπαθώντας μέσα από της δυο τρυπές της μάσκας να διαβάσει μέσα στα μάτια της που λαμποκοπούσαν σαν μαύρα διαμάντια.

Εκείνη κατάλαβε την σκέψη του και χαμογέλασε πάλι :

—Άδικα, μικρό μου, προσπαθείς να διαβάσεις την ιστορία μου κάτω από το βελούδο της μάσκας μάσκας μου. Μην κιντάρεις. Δεν θά κατορθώσεις τίποτα. Ούτε με γνωρίζεις, ούτε με είδες ποτέ. Πρώτη φορά είνε που συναντώμεθα στον δρόμο της ζωής.

Μά καί... πώς να συναντηθούμε ; Έσόν φαίνομαι ένα παιδί από οικογένεια, χαϊδεμένο, που μόλις τώρα πήρε το κλειδί της ελευθερίας και την άδεια διανομιμότητας έξω από το ασύλο της μαμάς του, εγώ όμως... εγώ, άρχισα από πολύ νωρίς να σέρω τα πόδια μου στο πεζοδρόμιο και της ηλικιωμένες μέρες και της σκοτεινής και κρύας νύχτας. Τι τ' θέλεις!

Η συνάντησής των δύο μας γίνεται πάντα έτσι, τυχαία, σ' ένα καμπαρέ, στο φουαγιέ ενός θεάτρου, σ' ένα σπίτι ήδονης για λίγες στιγμές, για μια νύχτα.

Μιλούσε τώρα με μια μικρή ειρωνεία που ξεχωριζότανε ολοκάθαρα στα χείλη της.

—Εβίθα λουτάν ! Στην υγεία μας !
—Άδειασε το ποτήρι της και το ξαναγέμισε πάλιν ή ίδια.

—Τι ώραίο πράμα που είνε το μεθύσι, τί αναπαντική που είνε μια μάσκα ! Με το μεθύσι ξεχνάς... με τη μάσκα ξεχνάς. Κυκλοφορείς, γλεντάς, κινείσαι ανάμεσα σε γνωστούς και αγνώστους, χωρίς να δίνης δεκάρα για άρχες και προλήψεις...

Την κίτταξε πεισιμωμένος. "Άρχισε να τον ενδιαφέρει πολύ αυτή η περιπέτεια. Μια γυναίκα που συνάντησε για πρώτη φορά άποψη, άσχετολόγησε όλη του τη σκέψη.

Την κίτταξε πεισιμωμένος. "Άρχισε να τον ενδιαφέρει πολύ αυτή η περιπέτεια. Μια γυναίκα που συνάντησε για πρώτη φορά άποψη, άσχετολόγησε όλη του τη σκέψη.

—Ούτε τ' όνομά σου δεν θέλεις να μου πεις ;

Μια άστρατη έλαμψε μέσα στα μάτια της μαύρης μάσκας. Τα λευκά δόντια έδειξαν την σκληρότητά τους ανάμεσα στα χαρμίνια των χειλιών της.

—Μά... τί σημαίνει ένα όνομα ; Δόσε μου ού ένα που να σ' άρεση. Λέγε με όπως θέλεις. Για σένα φάμαι πάντα ή τσιγγάνα μιας αποκριάτικης νύχτας... Έβίθα μικρό μου ! Γκαρσόν τ' είπα...

Τ' αυτιά της ήταν κατακλινόμενα και τα μάτια της σπιτοβολούσαν κάτω από τη μάσκα.

Ο κόσμος γύρω τους χόρευε, φώναζε, ούρλιαζε. Κατακλινόμενος από κονφετί και σεραπαντίες έδινε μια φαντασμαγορική όψη στο καμπαρέ, τυλιγμένο μέσα σε μια γάζα από καπνό.

Η τσιγγάνα θορυβόσε, τη γκαρσόνια πηγαυνοχόροντο με τους δίσκους, κι οι άνθρωποι ένοχλούσαν τους καθισμένους συστηματακά.

Της άγόρασε ένα μεγάλο μπουκέτο μενεξέδες. Τό πήρε ένθουσιασμένη και βύθισε το πρόσωπό της μέσα στην δροσιά και το άρωμα των λουλουδιών. Τού είπε :

—Εξέρεις ; Μια φορά ήθελα ν' αυτοκτονήσω με τα λουλούδια αυτά. Τα πούλουσα στον δρόμο... Ήταν αποκριά σαν και τώρα... Γίφισα ένα βράδυ χωρίς νάχω βούσει ούτ' ένα μπουκέτα. Ήμουν χωρίς φως... Κλείστηκα στην μικρή σοφίτα μου μαζί με το πανέρι των λουλουδιών ζητώντας να μην ξεγινώσω πιά. Είχ' άκουσι πως ή δυνατή μυρωδιά των λουλουδιών σκοτώνει...

—Καί... κατόπιν ; ...

—Χά, χά... Μην άνησυχείς, χρυσό μου. Το ποιά, τ' καμένα τα λουλουδιάκια είχαν όλα πεθάνει κι' εγώ ήμουν καλύτερα από πρώτα...

—Καίμην άγάπη ;

—Α ! μά ! Ήμουν μικρό κοριτσάκι δώδεκα χρονών...

Ένα κορό ξορίζε την καρδιά του. Ύπαρχουν λοιπόν και μικρά παιδιά που βαρύνουν τη ζωή ; Διετύπωσε την άπορία του με δυό λόγια :

—Τόσο μικρή ;

—Σου φαίνεται παρόξενο ; Και όμως είναι αλήθεια. Ύπάρχουν μικρά που κοιμούνται νησιώτικα και βρέχονται με δάκρυα τα προσκεφάλια τους γιατί δεν έχουν ένα κομμάτι φως, φτωχές παιδιούλες που στέκονται ώρες άλαζκαρες μπροστά στις φωτισμένες διπύλνες της κρύας βραδιάς του χειμώνα, κλαμώντας μια κοίτλα, ένα ζευγάρι παπουτσάκια, ένα ζεστό μύλλινο πλεκτό φορεματάκι. Τη μνήμη ποδαράκια παγώνουν στο κρύο πεζοδρόμιο...

... και όμως το παιδί το φτωχό, στέκει εκεί μαγνητισμένο από το πράγμα που ποθεί από το πουλί μπροστά στο φίδι. Και σαν γρησση στην κρύα ατμόσφαιρα μιας σκοτεινής υπαρχαίας ένός ύπαιθρου, θέλει να πεθάνει, να πεθάνει...

Πρώτη του φορά που πρόσεχε στην δυστυχία των άλλων γιατί και πρώτη φορά ταί έλεγαν τόσο τραγικά. Της μίλησε για τα παιδικά του χρόνια. Ήταν μοναχοπαίδι, ένονημένο μέσα στα χάδια και στην πολιτέλεια. Οι γονείς του τον έλάτρευαν. Μιας πρίν λίγους μήνες γύρισε από το Βέλγιο που τον έστειλαν να σπουδάσει μηχανικός.

Της είπε για την δημοφιλή ζωή του στην Εθρώπη, για την αγάπη που είχε στους γονείς του, για τα όμορφα σποτά στα χρόνια, για τα όνειρά του...

Είχε μιάν άφελεια παιδιού που μιλεί με ένοχη καρδιά και μια γυναίκα σαν να την γνώριζε χρόνια.

Η καλοσύνη του ά έκκλησώσε. Η ένοχη καρδιά του, ή άπλότητα, ή έλλογικά του την συγκινούσε βαθιά.

Πέρασε τη μακριά της δάχτυλα μέσα στην σγονορά μαλλιά του και του είπε με ήρεμη θεία :

—Είσαι χαριτωμένος...

Ζαλωμένος καθώς ήταν συγκινήθηκε.

—Εύχαριστώ για το κομπλιμέντο ! φέβρισε.

Κι' έπειτα σαν παιδί που έπαιμνε σε κάτι που θέλει, με παραληλητικό τόνο :

—Δεν θά βγάλεις τη μάσκα; ρώτησε δειλά.

—Αργότερα... αργότερα...

Ήταν μια υπόσχεση. Θά περίμενε ως κι προί έν άνάγκη.

Τό γλέντι έφθασε τα όρια της κραυγής μέσα στο κέντρο. Η φωνές άρχισαν να βραχνάζουν, τα μάτια να μασκλινούν νυσταμένα. Ένας διός, είχαν κοιμηθεί στην άκρη της άρτίστας που είχαν προσκαλέσει στο τραπέζι τους. Λίγο-λίγο, οι θαμώνες άρραβήκαν. Από τους φεγγίτες άρχισε να μπαίνει το χλωμό φως μιας χειμωνιάτικης αλγής.

Η τσιγγάνα κίτταξε τη κοιρασμένα ματωγύλα του καθισμένου της.

—Είνε άργά, έλεε... Ξημερώνει...

Θέλει να πάμε μαζί μέχρι την γκαρσόνια μου ; την ρώτησε ειλικρινά.

Σήκωσε τους ώμους της με ύφος άδιαφορίας. Έκείνος προσκάλεσε το γκαρσόνι κι έκανόνισε τον λογαριασμό.

Πήρε από το βεστιάριο το πανοφόρό του και την έβοήθησε να ρίξει ένα σάλι στους έμους της.

Ο άέρας, έξω έκοβε σαν ξυράφι. Οι ίπταληλοι του δήμου καθάριζαν τους δρόμους.

—Σωφέρο, ταξί...

Μετά τρία λεπτά το αυτοκίνητο τους έβγαλε σε μια στενή πάροδο της όδοσ 'Ακαδημίας.

Μπήκαν σ' ένα διαμέρισμα λούξος κομψό και άπείριστα έπιπλωμένο.

—Αχ ! τί κρύο ! είπεν εκείνη.

Ο νέος έβαλε στην πόρτα μια ήλεκτρική σόμπα και την έφερε κοντά στα πόδια της.

Η τσιγγάνα είχε αρχίσει επάνω σ' ένα δάμα γεμάτο πολυχρώμα μαξιλάρια, ενώ εκείνος έφερε κοντά της ένα μικρό τραπέζι με μια υποτίτλια τσέρου.

—Πιές να ζεσταθής, είπε γεμίζοντας το ποτηράκι.

Μετά το τρίτο ποτηράκι ή γλώσσα του έβγαζε να μετερδώνη της λέξεως και τα μάτια του πήραν μιάν έκφραση νυσταγμένη και φιλόδοξη.

Εκείνη τον πρόσεξε καλά.

—Τι ώραίος που είσαι έτσι ! του είπτε. Μ' άρεσεις πολύ τώρα. Δεν μπορώ να υποφέρω τους ανθρώπους με τό κολύβια και της έπιασμε βραδυνές στολές.

Ο νέος χαμογέλασε. Εκάθισε πλάι της, πήρε τα χέρια της μέσα στα δικά του και ή έπισηση του παιδιού της ξαναείπε :

—Πες μου λοιπόν την ιστορία σου... Πώς σε λένε... Ποιά είσαι ; ...

Άδειασε το ποτηράκι της κι έπειτα με μιάν άπότομη κίνηση πέταξε τη μάσκα μακριά.

—Νά ! κίτταξέ με ! Δεν είμαι ούτε καν δημοφ. Τώρα με λένε Μαίρη. Μια φορά μ' έλεγαν Μαρία. Μαζί με τη ζωή μου άλλαξα και τ' όνομά μου...

Την κίτταξε προσεχτικά. Ήταν μια νέα 32 χρονών μάλλε, έκφραστακή, δημοφιλής αλλά κοιρασμένη. Είχε τόσο πικρα σταλαγμένη μέσα στα μαύρα μάτια της όσος και το γέλιο της άκόμα έμοιαζε με κλάμα.

—Είσαι πολύ, πολύ δημοφ. Της ψιθύρισε κι έφυγε το κεφάλι του στον ώμο της.

Εκείνη πέρασε πάλι το χέρι της μέσα στα μαλλιά της και τον κοίταξε με μια άπληστη και τόνο γεμάτο έκφραση :

—Άκουσε τώρα, μικρό μου, άπό έπιμεινεις, να σου πω ένα παραμύθι, το θλιβερό παραμύθι μιας αποκριάτικης νύχτας...

Είχε κι' εγώ μια οικογένεια, μια μητέρα που με λάτρεε, ένα μικρό αδερφάκι κι' ένα δυστυχισμένο αλκοολικό πατέρα.

Αναστέναζε θλιβερά κι' άναμφε ένα τσιγάρο. Τράβηξε μια ροινηξιά κι' έπειτα φρόνησε τον καπνό δίπλα, σαν νάθελε μέσα στο σταχτή συννεπιά σχηματισθής, να δη το όνομα της κοιρασμένης ζωής της. Σε λίγο έξακολούθησε :

—Τά θυμώμαι όλα τώρα σαν όνειρο, σαν ένα κακό όνειρο... Μια ζωή βασανισμένη. Ένα υπόγειο κρύο κι' σκοτεινό. Η μαμά όλο έβριζε, ό μπαμπάς έχοτόταν άργά με άδειανά χέρια κι' όλο βλαστημούσε, το μικρό έλκυε στην κότλα του. Πείνα, κρύο, άνεργία... Φτώχεια, φτώχεια ! Η μέρες περνούσαν με την άγωνία και την στένση. Γύριζε όλη την ήμερα και πουλούσα μενεξέδες στα κέντρα για να πάρουμε ένα φουά κι' λίγο γάλα για το μικρό μας. Δεν είχαμε κανένα να μας βοηθήσει, ή γειτονιά όλη γύρω πύ φτωχή από μας. Καθένας κίτταζε τη μοίρα του... Πόδες φορές κοιμήθηκα θεοκήνηση για να μη στεφίσω την μάνα μου το ξεροκόμματο που είνε περισσότερο από το μεσημέρι ! Κι' έλεγαν ψεύματα πως ήμουν χορτάτη...

Στάθηκε μια στιγμή, γάδενε το κεφάλι του νέου που άκουμπόσε βαθύ στον ώμο της κι' έστερα έξακολούθησε πάλι :

Σαν έφθασε το μαγαζί στο κόνκαλο, έπενέθηκε ή φιλοδοξία. Οι πλούσιοι ποζέιτε να σε δώση να πεθάνης για να πιστέψουμε πως ύποφέρεις και ν' άπλόσουνε το χέρι να σε έκοπήσουν...

Ένα βράδυ άργά γύρισα σπίτι χωρίς μανέτο... Ήταν ένα φοιχτό κρύο... Νύχτα αποκριάς. Τα λουλούδια μου όλα άπόλητη μέσα στο πανέσοβα. Κρύο στο κομμά, κρύο στην ψυχή... Βούρκα σπύ μερικές γειτονίες και μια κομμά της φιλοδοξίας. Ο μπαμπάς παραλήρησε σ' ένα στρώμα, ή μητέρα ξεσηκώσε στην άλλη γωνιά από φθισή.

Τι νύχτα ! ...

Μια παρό με μαντολίνα και καθάρες τραγουδούσε εθιμικά περνώντας από το δρόμο εκείνη τη στιγμή. Η τσιγγάνα σταμάτησε τη θλιβερή της διήγηση και πρόσεξε στής εθιμικής κραναγές των μασκαράδων και στίς ένοχες τραγουδιούς τους :

Γλέντι οέ παιδιά και καλή καρδιά !

Ας ξεχάσουμε και πίκρες και μερικά...

Και μες στο κρασί μια ζωή χρυσή

όλα θά την βρούν τα ζευγαράκια...

Χαμογέλασε και είπτε :

—Η ζωή δεν αλλάζει. Είνε πάντα ή ίδια, αληθινή στη γαρά της, άπονη στα νεύατα της, άδιάφορη μέσα στο γλέντι της, ός την ώρα που θά πονήσει. Τά ίδια εθιμικά τραγουδιό άκονα όλη την νύχτα εκείνη που ξεσηκώσαν τονήχη τη μάνα μου, που το ηντομαρμένο τίν έπνε. Φαίνεται πως ή άγριότητα και ή πείνα με κατέβαλε. Είχα άποκοιμηθεί στα πόδια της...

Σαν έβησαν, την βόρκα άκίνητη και χλωμή να την φωτάη ένα κερί πουλχαν άνάψει ή

γειτόνισσες πάνω από το κεφάλι της... Τον μπαμπά τον είχαν στείλει στο νοσοκομείο. Άδειασα το πανεράκι με τους άπόλητους μενεξέδες μου πάνω στο χλωμό λείψανο της μητέρας, κι' άρχισα να κλαίω σπαραχτικά, να κλαίω με την καρδιά κοιματισμένη...

Σκοτώσε δυό δάκρυα που σαν ξεχειλισμα μιας θλιβερής άνάμνησης έφθασαν ως τα μάτια της. Κι' έξακολούθησε μηχανικά να λήη, όπως ένας άνθρωπος που έξομολογείται.

—Ο μπαμπάς πέθανε μετά λίγες μέρες, τον μικρό μας Λεανδρό τον πήρε μια κυρία του κόσμου, τον νιόβησε κι' έφυγε στην Πάτρα. Τ' όνομά της το θυμώμαι καλά. Ίσως μια μέρα ξαναβρω το παιδί μας εκείνο. Εγώ... ό εγώ, γύριζα από σπίτι σε σπίτι, διωγμένη, πεινασμένη, προσβάλλμενη, ως την ήμερα που κάποιος καλάνθηρωτος παρατήρησε πως ήμουν δημοφ. πως ήμουν πεντάφρανη, πως ήμουν 14 χρονών κοριτσάκι, πως μπορούσα να του χαρίσω λίγες στιγμές ήδονης χωρίς να του ζητήσω είνε άντάλλαγμα καμμιών ευθύνη... Καί τότε...

Έκανε μιάν άπότομη κίνηση άρδιας. Το κεφάλι του μεθυσμένου παιδιού έγλύστρησε από τον ώμο της πάνω στα γυνάτια της. Ποιά στιγμή είχαν άποκοιμηθεί ;

Είχαν άκούσει όλη τη θλιβερή ιστορία της

Τώρα θά φύγω και δεν θ' άκούσης ποτέ πιά για μένα, ούτε θά μάθης ποιά ήτανε ή φτωχή τσιγγάνα μιας αποκριάτικης νύχτας.

Σημάθηκε άπότομα, τυλίχτηκε στο σάλι της και κίτταζε τον έαυτό της μέσα στο μεγάλο καθρέφτη της ντυσίλας.

—Μια τσιγγάνα του δρόμου, ψιθύρισε, μια τσιγγάνα της ζωής...

Πήρε μια κομμάτι και τον σκέπασε άπαλό-άπαλό σαν νιπτόσα, άρισε την υαση μάσκα της πλάι στην υποτίτλια του λινέο για άνάμνηση. Τον ξανααίλησε στα μαλλιά μια άκόμη φορά κι' έπειτα άνοιξε την πόρτα κι' έφυγε χωρίς θόρυβο σαν έσκος... σαν όνειρο...

Τα χείλη της τρέμανε.

—Παλλήνη... Κυρία Παλλήνη... Έτσι λέγανε την κυρία που πήρε κι' υιοθέτησε το παιδί μας, τον Λεανδρό μας... Μια νύχτα της αποκριάς του 1912...

Όλο το δράμα της κοιρασμένης ζωής της ξετυλίχθηκε πάλι μπροστά της με τα θλιβερότερα χρώματα... Ξανάειδε το κρύο υπόγειο, την πονεμένη άρρωστη μητέρα, τον έκφυλο γονιό, της κοιραστικής μέρες και της μεγάλης νύχτας της άγριότητας, της πείνας και του κρύου... Κι' έστερα το μικρό αδερφάκι που άγκάλιαζε τον λαμό της όταν τόπαρνε στην άγκυλά της να το πάη λίγο έξω στον ήλιο, μακριά από τη φθισή και την ύγρασία του υπόγειου...

Ένα κλάμα σπαραχτικό την συνεκλόνασε όλη, ένα κλάμα για την μοίρα της, για όλη της την ζωή, το κλάμα μιας ματωμένης καρδιάς.

Η φωνές των πολλών στον δρόμο την έφεραν στον έαυτό της. Είχε ξεμερφώσει καλά. Νά μείνη και να τ' άη όλα ; Νά φύγη σαν άγνωστη όπως ήθελε ;

Στάθηκε μια στιγμή άναποφάσιστη. Μά ευθύς θυμήθηκε την ζωή που πέρασε, την σιμερινή θέση της, την ντροπή που σκέπαζε το παρελθόν της.

Γονάτισε άπαλά μπροστά στον κοιμισμένο νέο και τον φίλησε, τον φίλησε με περιπαιδία άδερφική στο μέτωπο, ψιθυρίζοντας μέσα στο κλάμα της :

—Παιδί μου, παιδί μου, αδερφούλη μου... Τι καλά που άποκοιμήθηκες πρίν άκούσης όλο το θλιβερό παραμύθι μου... Τώρα θά φύγω και δεν θ' άκούσης ποτέ πιά για μένα, ούτε θά μάθης ποιά ήτανε ή φτωχή τσιγγάνα μιας αποκριάτικης νύχτας.

Σημάθηκε άπότομα, τυλίχτηκε στο σάλι της και κίτταζε τον έαυτό της μέσα στο μεγάλο καθρέφτη της ντυσίλας.

—Μια τσιγγάνα του δρόμου, ψιθύρισε, μια τσιγγάνα της ζωής...

Πήρε μια κομμάτι και τον σκέπασε άπαλό-άπαλό σαν νιπτόσα, άρισε την υαση μάσκα της πλάι στην υποτίτλια του λινέο για άνάμνηση. Τον ξανααίλησε στα μαλλιά μια άκόμη φορά κι' έπειτα άνοιξε την πόρτα κι' έφυγε χωρίς θόρυβο σαν έσκος... σαν όνειρο...

Τα χείλη της τρέμανε.

—Παλλήνη... Κυρία Παλλήνη... Έτσι λέγανε την κυρία που πήρε κι' υιοθέτησε το παιδί μας, τον Λεανδρό μας... Μια νύχτα της αποκριάς του 1912...

Όλο το δράμα της κοιρασμένης ζωής της ξετυλίχθηκε πάλι μπροστά της με τα θλιβερότερα χρώματα... Ξανάειδε το κρύο υπόγειο, την πονεμένη άρρωστη μητέρα, τον έκφυλο γονιό, της κοιραστικής μέρες και της μεγάλης νύχτας της άγριότητας, της πείνας και του κρύου... Κι' έστερα το μικρό αδερφάκι που άγκάλιαζε τον λαμό της όταν τόπαρνε στην άγκυλά της να το πάη λίγο έξω στον ήλιο, μακριά από τη φθισή και την ύγρασία του υπόγειου...

Ένα κλάμα σπαραχτικό την συνεκλόνασε όλη, ένα κλάμα για την μοίρα της, για όλη της την ζωή, το κλάμα μιας ματωμένης καρδιάς.

Η φωνές των πολλών στον δρόμο την έφεραν στον έαυτό της. Είχε ξεμερφώσει καλά. Νά μείνη και να τ' άη όλα ; Νά φύγη σαν άγνωστη όπως ήθελε ;

Στάθηκε μια στιγμή άναποφάσιστη. Μά ευθύς θυμήθηκε την ζωή που πέρασε, την σιμερινή θέση της, την ντροπή που σκέπαζε το παρελθόν της.

Γονάτισε άπαλά μπροστά στον κοιμισμένο νέο και τον φίλησε, τον φίλησε με περιπαιδία άδερφική στο μέτωπο, ψιθυρίζοντας μέσα στο κλάμα της :

—Παιδί μου, παιδί μου, αδερφούλη μου... Τι καλά που άποκοιμήθηκες πρίν άκούσης όλο το θλιβερό παραμύθι μου... Τώρα θά φύγω και δεν θ' άκούσης ποτέ πιά για μένα, ούτε θά μάθης ποιά ήτανε ή φτωχή τσιγγάνα μιας αποκριάτικης νύχτας.

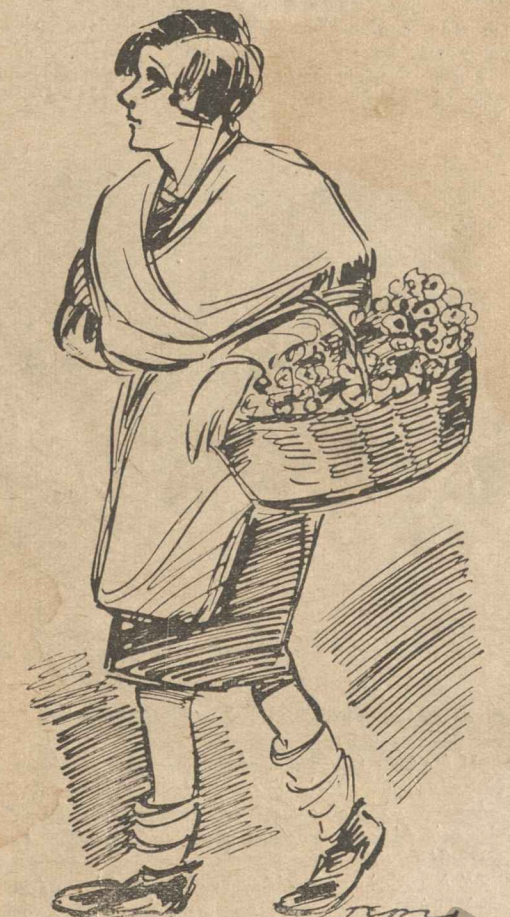
Σημάθηκε άπότομα, τυλίχτηκε στο σάλι της και κίτταζε τον έαυτό της μέσα στο μεγάλο καθρέφτη της ντυσίλας.

—Μια τσιγγάνα του δρόμου, ψιθύρισε, μια τσιγγάνα της ζωής...

Πήρε μια κομμάτι και τον σκέπασε άπαλό-άπαλό σαν νιπτόσα, άρισε την υαση μάσκα της πλάι στην υποτίτλια του λινέο για άνάμνηση. Τον ξανααίλησε στα μαλλιά μια άκόμη φορά κι' έπειτα άνοιξε την πόρτα κι' έφυγε χωρίς θόρυβο σαν έσκος... σαν όνειρο...

Τα χείλη της τρέμανε.

—Παλλήνη... Κυρία Παλλήνη... Έτσι λέγανε την κυρία που πήρε κι' υιοθέτησε το παιδί μας, τον Λεανδρό μας... Μια νύχτα της αποκριάς του 1912...

Ένα βράδυ, άργά, γύριζα σπίτι χωρίς μανέτο...

ζωής της ή τον πήρε ο ύπνος από τα πρώτα λόγια ;

Έκοιμήτανε βαθιά τώρα.

Σήκωσε εκείνη τα μαλλιά του από το όμοραιο μελαχροινό μέτωπο και τον κίτταξε με άπληστη συμπάθεια. Καθώς ήταν έπιπλωμένος στο διδάν, το ένα χέρι του κρεμότανε.

Η τσιγγάνα το πήρε ήσυχά-ήσυχά, και το άκούμπησε πάνω στο στήθος του.

Παρατήρησε μια χρυσή αλυσίδα γύρω στο μαντάσο με μια ταυτότητα. Διάβασε επάνω στην κομψή χρυσή πλάκα :

ΛΕΑΝΔΡΟΣ ΠΑΛΛΙΝΗΣ

Αποκριά 1912

Μια κρανηγή έφυγε από το λαρόγγι της, μια κρανηγή που κλούσε μέσα της και τα στοιχεία της χαράς και τον τόνο του πόνου, του φόβου, της φτώχειας, της έπιμεινεις.

Γιά λίγες στιγμές έμεινε σαν άποληθωμένη. Έπειτα σημάθηκε άπαλά, άδύνατα κι' άκοιμήθηκε το κεφάλι του κοιμισμένου παλληκαριού στα μαξιλάρια του διδανού.

Νόστιμα κι' άνοστα

Ό γιατρός. — Φίλε μου, δεν βρίσκω απόλυτως τίποτε το παθολογικό. Δεν καταλαβαίνω γιατί ήλθατε σε μένα.
Ό πελάτης. — Άκριδώς, έπειδή δεν έχω τίποτε και τρώγω πάρα πολύ, ήλθα να μου δώσετε κάτι να μού... κοπή ή όρεξη, γιατί τώρα με την κρίση δε συμφέρει.

Η Νίτσα. — Σας... Νίκο, μην κάνεις θόρυβο, γιατί, φαίνεται, είνε βίτες στο σαλόνι.

Ό Νίκος (εμπληκτός). — Μπ! Καί πως το κατάλαβες πως είνε ξένοι μέσα; Τους είδες;

Η Νίτσα. — Όχι, αλλά άκουσα την μαμά να λέει στον μπαμπά: «Άγαπητέ μου Γεωργιάκη».

(Σ το άτελιέ ενός ζωγράφου)

—Πρό παντός γά μη με κάνετε πολύ άσχημη.

—Εγκοι σας, κυρία μου. Τα έργα μου ονδότεπε μοιάζουν με το πρωτότυπο.

Σ' ένα έξοχό έστιατόριο το σινιέ ενός πελάτη ένοηλότεσε να πόδια μιας κοκκιλάρας γεροντοκόρης, που έτρωγε στο διπλανό τραπέζι.

Η γεροντοκόρη. — Σας παρακαλώ, κύριε, μισέψτε το σινιέ σας. Κοντέινει να μού φάει το πόδι.

Ό κύριος. — Άξω! Ό ελα δώ!... Θα σου δώσω άλλο κόκκιλο!...

Η σύζυγος (που κινηγά με το σκουπόξυλο τον άντρα της, ο οποίος έχωθηκε κάτω από το κρεβάτι). — Έβγα έξω μωρέ! Έβγα, αν σου βαστάει, να σου δείξω εγώ! Ό σύζυγος. — Όχι! Δε βγαίνω! Θα σπύσω εδώ όσο μ' άρέσει! Έγώ είμαι ο νοικοκύρης του σπιτιού!

σις που ζητεί είναι μια συνδρομή σε κάποιο περιοδικό που πρόκειται να εκδοθή. Πληρώνετε την συνδρομή, όχι γιατί ενδιαφέρεστε για το περιοδικό, αλλά για να πάει τα ποσοστά του ο σωματειακός νέος και ύστερα από λίγες μέρες λαμβάνετε... εργαζόμενος της αστυνομίας διά της οποίας ειδοποιείσθε να προσέχετε μήπως πέσειε θύμα άπατεώνων, που προσποιούνται του φοιτητάς χωρίς να άποδεικνύουν έπισημως την ιδιότητά των.

Πρό λίγους καιρού συνέβη το εξής χαριτωμένο στο Μπρούκλιν. Ένας ραββίνος και δύο άλλοι έβραιοι εγγύρεσαν πολλά σπία άνεξαοτήτως θρησκευματος και είναναν χοήματα για τους άπόρους ισραηλίτας. Κάθε δωρητής έγγραφόταν σε ειδικούς τιμητικούς καταλόγους, επί τη βάσει των οποίων εστάλησαν κατόπιν προσλήσεις σε όρισμένους διοικήτες—για να παρενεθεθούν στα έργα των τοις—άδε ή δεινα δομαιοτορφοίον. Καί όσοι μόν έτήγαν στής προσλήσεις αυτές, επέστρεψαν καταναγκασμένοι και δοήκαν τα σπία τα τους... Έλααρωμένα από τα πολύτιμα άντικείμενα, ο δε ραββίνος, που συνελήφθη άργότερα, άπεδείχθη πως ήγαν... Ιταλός άργων... σπείρας λαοποιτών...

Βλέπτε ότι τα πράγματα στον Νέο Κόσμο είναι πιο έξελγμένα, πάντως όμως ή παραπάνω επειγείρησις έχουν βάσι και εδολογία την άνθρωπινή εοπλαχνία.
Έννοείται ότι δεν λείπουν ούτε από κει οι αεταίτες του παλαιού τύπου οι εξ επαγγέλματος. Για να τους σιναντήσετε, άρκεί να σταθήτε για λίγα λεπτά στην έξοδο μιας Ιταλικής ή έλληνικής εκκλησίας την ώρα που τελώνει ή θεία λειτουργία και βγαίνουν οι πιστοί...

Άρκεί τότε να έχετε διαθέσιμα «νίκες» (πεντάρες) και να είντε βέβαια ότι θα συχωρεθούν τα πεθαμένα σας...

Αισθηματικά άριστουργήματα

Η ώραίότερες έρωτικές έπιστολές

Ό κόμης Άντρέ ντέ Μαλλίς
στη Λιλή Λουδι.

(Λίγες στιγμές πριν αυτοκτονήσει)

Γνωρίζετε, Λιλή, ότι υπήρξα γενναίος. Τον θάνατο τον άντικρύσα συχνά στα πεδία των μαχών, έπάνω σε πανύψηλα βουνά, μέσα σε στενές κλεισούρες. Σε λίγο, θα τον άντικρύσω για τελευταία φορά χωρίς φόβο και χωρίς διαταγή. Μη με κατηγορήσετε λοιπόν για δειλό. Δεν εσοδότηκα τη ζωή και τους αγώνες της. Άπελπίστηκα από τη μοναξιά και την εγκατάλειψη. Μόνος, χωρίς εσάς θα υπέφερα. Θα διασπείζομαι στην απελπισία μου, χωρίς την παρηγορητική έλπίδα να αλλάξω την τύχη μου. Αφού έσείς, η μοναδική μου γαριά, θα άνήκατε πια σε άλλον. Άν καθόρθωνα να διασώσω τον εγωισμό μου, ίσως να εύρισκα το θάνατο να ζήσω.

Δυστυχώς για μένα, ή εξαιρετική θέσις του σούζου σας, τα πλούτη του, ή όμορφιά του, και πρό πάντων ή άγάπη σας γι' αυτόν, τον άνεδάξουν τόσο ψηλά, που έγω συγκινώμενος μόλι του, έκμηδονίζομαι και χάνομαι στα μάτια σας.

Την ταπεινώση αυτήν είναν άδύνατο να την υπερέσω. Είμαι κι' έγω πλούσιος, γλυκειά μου Λιλή, και έπαρφέτε μου να το πώ. Δεν έγω γρημάκα, θέση, άγάπη, δεν έγω τίποτε άπ' όσα κήνοον την άνθρωπινή ευτυχία. Είμαι όμως πλούσιος σ' αίσθήματα και σε ύπερφάνεια. Άν αυτά δεν δοήκαν τον κατάρλλον εκτιμητή, δεν είναν άλθος μου.

Βέβαια, όταν κανείς δεν εξουσιάζει τα πάθη του, κάνει σφάλμα φοικτό. Άλλά, βλέπετε, πως θα πληρώσω έγω το δικό μου σφάλμα. Θα το πληρώσω πολύ άκριβά, με τη ζωή μου. Καί θα σταίτε σεις, θάγεται βίη την ευθύνη. Όστος σας συγνώμης.

Εγώ, Λιλή, για το άγνωστο κι' ή τελευταία μου σκέψη, πταρογίζου σε σάς. Σας εύχομαι κάθε ευτυχία και γαριά.

Δικός σας
ΑΝΤΡΕ

Η Άντρέ ντέ Σαρνύ
στον Πιέρ ντέ Κερταγιάν

Λατρευτέ μου Πιέρ!

Γράφε μου συχνά γράμματα σαν το τελευταίο σου!

Δεν ξέρεις τί γαριά πλημμυρίζει την ψυχή μου, σαν λαβάνω της φλογεράς σου έπιστολές! Νομίζω πως ξαναγεννιέμαι σ' έναν κόσηον αλλοιώτικο, διαφορετικό, γεμάτο το φως γλώσσας, ιαχιδιούς! Πλυκώτατοι ήχοι άκούονται, αναδίνονται μεθυστικές εωδιές, ένα αίμα πιο ζεστό, πιο ζωφό, πιο ζωντανό κυλά στής φλέβας μου! Νοιώθω την σάρκα μου να ζαπλώνεται, να παίρνει μια περίεργη μορφή και να πετά σε τόπους μακρινούς, ζωτικούς, όπου βασίλευε μονάχα ή άγάπη!

Τό ζέσω, γλυκέ μου, λατρευμένε, ότι με άγαπάς! Τό ζέσω, αλλά είμαι άπληστη, θέλω να σ' άκούω να μού το λες άκατάπαυστα, θέλω να το διαβάζω γραμμένο από το δικό σου το γέρι, θέλω ή ψυχή σου να πταρογίζει και ναζνεται κοντά στην δική

μου να μού ψυχογίζει μυστικά στο αίτι το υπέρογό της τραγούδι! Θέλω ή θερμή πνοή του έρωτά σου να διαπερνά την καρδιά μου και να με γεμίζει με τόσο ληγία που να μη μπορώ να την ύποσέω!... θέλω να σ' έχω κοντά μου, σφιγταγκά, σμένο, με το γέρι μου μέσα στο δικό σου και να μού μεμυροοίξες λόγια γλυκά, μελά, λόγια της άγάπης, φλογερά λόγια που πύθου, λόγια, που μονάχα εσύ κι' έγω να τ' άκούμε και που μονάχα ή ψυχή μας να τ' ανιούθουν! Θέλω να νοιώθω την ζωή άνάστα σου να μού χαιδεύει το πρίσπο, και τα γέριά σου να μού έπνουν δυνατά το κορμί, τόσο που να πνίξω, θέλω, θέλω, να είσαι σκέδα: μια σκέδα της Άγάπης μου!

Σ' άγαπώ, μικρό μου Πιέρ, σ' άγαπώ και σε φοβόμαι! Σε φοβόμαι, γιατί πεπει να έχω άλλόκοτα γαριάματα, για να μωρής να μού κλέβης την καρδιά, και να μ' έγχε σκέδα σου ζαπλωμένη στα πόδια σου! Σε κυττάω μέσα στα μάτια που θώντας να πολλαζώ την κάθε σου επιθυμία, έτοιμη μ' ένα σου λόγο να χώνη κάθε τι για σένα! Σε φοβόμαι, γιατί η καρδιάς μου άφέντη, σε φοβόμαι, γιατί η τώθωσας να ξεριζώσης από μέσα μου το θε αίσθημα, κάθε πόθο, έγνο με την απή σου. Μ' έγεις εκμηδονίζου, μωρή, κλέβει την άουμωκότητά μου. Δεν ύπαρξεν δεν ζω, δεν άναπνέω παρά για σένα και μόνο για σένα!

Η ΑΝΤΡΕ ΣΟΥ

Η Σουζάνα Λατρέ
στον ύποκόμη ντέ Βρινιάκ

Σπάζω το κεφάλι μου, άγαπητέ ύποκομη, για να καταλάβω τί σας συμβαίνει. Ή ξηγηθήτε λοιπόν καθαρά. Η μ' άγαπήτε; Δεν μ' άγαπάτε. Μέσος άρος άποκλείεται. Μπροστά στον κόσημο με εισωνέυσε κι' εμους στο φίλο σας Ν...—βλέπετε, τα άθάνω όλα—κλαίτε προς γάρι μου. Χίς στής κυρίας ντέ Τρουζές, έπεδείχθη ότι το πνεύμα σας πταρογόντας με. Θέω μωρ! Καί τί δεν είπατε! Η οικοδόσιννα μωρ είχε λοξές ματιές, ένώ εκείνη ή καλύτερη γοιά, ή ρωσίδα στρατηγίνα, σπαταρούσε στα γέλια. "Α! έω; έδω! Άν ε βρισκάτε πολύ να μ' άγαπάτε, παρμέν, αλλά συγγνώμη, να παύσετε και την έδειξη του πνεύματός σας. Έγώ στη θέση σας και το πνεύμα μου θα έσφα και τη Άγάπη μου θα κεδίζα...

Μ' ένοεϊτε, φαντίζομαι...

ΣΟΥΖΑΝΑ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΦΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΥ

Φελίξ Κάρ

Ένα στιλέτο στην καρδιά!

Ό Άλφρεντ Γκένινο έχτύπησε τρομαγμένος το κουδούνι του γραφείου του Ίνσπεκτορ Κέλλυ.

Μόλις ο ύπηρετής άνοιξε την πόρτα, ο Άλφρεντ με δύο πρήματα διέσχισε τον διάδρομο και μπήκε κατ' ευθείαν στο γραφείο του αστυνομικού.

—Τι τρέχει, Άλφρεντ; έρώτησε ο Ίνσπεκτορ κάπως άνησυχα.

—Με συγχωρείς, Κέλλυ, που έρχομαι να σ' ενοηλώσω τίτσια ώρα, μα είδα απ' έξω το φως και κατάλαβα πως εργάζεσαι ακόμα.

—Πι συμβάγει; Κάθισε, ήσυχασε πρώτα και πές μου όσα έχεις να μού πής:

—Δε μπορώ να καθίσω. Δε μās μένει καμιάς. Είνε δέκα παρά δέκα. Στής δώδεκα, άκριδώς, τι μεσάνυχτα, αν δεν προφθάσω, ή Μίλντρετ δεν θα ζή!

Ό άστυνομικός είνιχθήκε επάνω κατάρληκτος. Δεν ήταν μια δωμάδα που ή Μάρθα, ή μεγαλότερη κορούλα του Άλφρεντ Γκένινο, εύρεθηκε νεκρή στο κρεβάτι της μ' ένα σπλήτο καρφωμένο στην καρδιά. Όλόκληρη ή άστυνομία έκνητοποιήθηκε μα στάθηκε άδύνατον να βοήθι και το ελάχιστο ίχνος του κακοήγρου. Άκόμη τώρα μέσα στο γραφείο του, ο Ίνσπεκτορ Κέλλυ έμελετοίσε με έπιμονή και τα παραμικρότερα άντικείμενα που μπόρεσε να σχετίσει με το έγκλημα, χωρίς όμως έλπίδα ν' άνακαλύψη τίποτε. Γ' αυτό ή δήλωση του Άλφρεντ ότι ήταν άλόγος σε κίνδυνο και της άλλης του κόρης ή ζωή, της Μίλντρετ, άνησύχησε πολύ τον άστυνομικό.

—Πώς το ξέρεις; έρώτησε τον τρομαγμένο πατέρα. Ό Άλφρεντ, αντί ν' άπαντήσει, έδωσε στον άστυνομικό να διαβάσει μία έπιστολή γραμμένη με γραφομηχανή, ή οποία έλεγε:

«Η έδωκίσις μου δεν εομυλπορήθηκε άκόμη. Άλφρεντ Γκένινο. Μ' όλες της προφύλαξης που έλαβες, άπόψε τα μεσάνυχτα θα σπάζω και την άλλη σου κόρη και μάλιστα μ' ένα τρόπο που θα σε καταιπλήξ. Μη νομίσς ότι θα μωρής να την σώσεις, ότι κι' αν κήμης. Όσο στενά κι' αν πολιορκηθώ το κρεβάτι της και όλόκληρο το σπίτι σου από άστυνομικούς, ή εκτέλεσις θα γίνη... Την άλλη δωμάδα θα είνε ή σειρά σου, Λου-Χάβα».

—Πάω το τρομερό αυτός κινέζος! ένοημώσε με! στα δόντια του ο άστυνομικός. Πως έλαβες αυτό το γράμμα; έρώτησε ύστερα τον Άλφρεντ.

—Τό δοήκα επάνω στο ραδιόφωνο μόλις μπήκα άπόψε στο σαλόνι.

—Ποι έλεγε αυτή τη στιγμή στο σπίτι σου; έρώτησε ο Κέλλυ.

—Είνε τρεις ντετέκτιβς, ή Μίλντρετ στο κρεβάτι της, μέσα στο δωμάτιό της μ' ένα ντετέκτ δίπλα, και ή γυναίκα μου στο δωμάτιό της άρρωστη με τη νουσοκόμο...

Ό Κέλλυ εδιάβασε προσεκτικά άλλη μια φορά το γράμμα, ύστερα έπήρε το φωνά και το έάνταξε καλά σ' όλες του της γωνίες. Ένώ το έκρίταζε με προσοχή, μια λάμψη έλπίδας εφύεσε τα μάτια του. Ερεξε στο τραπέζι που έταζόταν, έπήρε κάποιο άλλο γράμμα και παρήλαε τα δύο. Όστερα έτοποθέτησε και της δύο αυτές έπιστολές επάνω σε μια θάμνη γυάλινη κλάμα, χωρισμένη με λεπτές χαρτίες σε άπειρες μικροσκοπικές υποδιαίρεσις, άναψε ένα ισχυρό φως κάτω από το πλαίσιο όπου εταζόταν ή κλάμα αυτή και άρχισε να μελετά ένα-ένα τα τυπωμένα στοιχεία με την βοήθεια ενός μεγάλου σολήγρος με διπλός φακούς που έμοιάζε με μικροσκόπιο.

Σε λίγο είπε ζωφό:

—Από το άλλο γράμμα είνε είνε που έλαβε την παραμικρή δωμάδα και σε είδοποιήσε κατά τον ίδιο σχεδόν τρόπο να το θάνω της δυστυχισμένης σου Μάρθας. Καί τα δύο γράμματα είνε γραμμένα με την ίδια

γραφομηχανή, μάγκας «Άντεργουντ». Αυτό βέβαια δεν έχει σημασία, άφού ύπάρχουν χιλιάδες γραφομηχανές της ίδιας μάγκας. Ύ. πάχει όμως κάτι εδώ που έχει σπουδαιότητα σημασία. Τό ψηφίο «α» στην πρώτη έπιστολή είνε λιγάκι φαγωμένο προς το επάνω ελεύθερο άκρο του. Στη σημερινή όμως έπιστολή είνε γερό, άκέραιο και έντονα τυπωμένο. Έπειδή δε, από της μικροσκοπικής διαστάσεως των άλλων ψηφίων φαίνεται ότι και ή δύο έπιστολές εταράσαν με την ίδια γραφομηχανή, έπεται ότι, κατά το διάστημα της έδομάδος, ο κακοήγρος έπεδιόρθωσε την γραφομηχανή του, άλλαξε δηλαδή το γράμμα «α»... έπίσης άλλαξε και κορδέλλα, αυτό φαίνεται από τη διαφορά του χρώματος των ψηφίων στις δύο έπιστολές.

Και κυττάοντας τον Άλφρεντ με μάτια

—Τα μεσάνυχτα ή Μίλντρετ δεν θα ζή!

γεμάτα ζωφόές λάμψεις ο άστυνομικός, έπρόσθεσε:

—Μιά γραφομηχανή «Άντεργουντ» είνε δύσκολο να βής μέσα στο Μπρόνξ, άλλα μια γραφομηχανή «Άντεργουντ», που άλλαζε το ψηφίο «α» και κορδέλλα αυτές της μέρες, είνε εύκολο—και θα βοήθ... Έμπρός!...

Ένας επιδιορθωτής γραφομηχανών, από τους πέντε που ήγαν άμισσας και δοήκαν στα σπία τους ο Κέλλυ με τον Άλφρεντ, έθωμύταν πρόχαμα, δύο μέρες πριν, είχε αλλάξει το ψηφίο «α» και την ταινία μιας γραφομηχανής.

Και ύστερα από μερικά λεπτά της ώρας ο επιδιορθωτής αυτός οδηγούσε τον άστυνομικό και το φίλο του στο κανέκο σπίτι που είχε πείε ή ίδιος την διορηθμένη γραφομηχανή. Ό Κέλλυ έχτύπησε ο ίδιος το κουδούνι του σπιτιού. Άνοιξε κάποιος κοντός άνθρωπος, που μόλις είδε τα τρία άτομα έξω από την πόρτα ξαφριάθηκε κι' εομυλποήθηκε να ξανακλείσει. Μά ο Κέλλυ επρόφρασε κι' εοτήσε στην κοιλιά του άθροισμα την κόνη του περιστροφικού του.

—Άν βγάλης τσιμουδιά είσαι χαμένος, του είπε. Έλα έξω!

Τρομοκρατημένος ο άνθρωπος παρέδόθη

στον Κέλλυ ο οποίος τον έδεσε μέσα στο αουτοκινέτο του με την βοήθεια του άστυνομικού σωφάρα.

—Πές μου τώρα, που είνε ο Λου-Χάβα, διάταξε ο Κέλλυ.

Ό άνθρωπος με πείσμα άργήθηκε:

—Δεν ξέρω! Δεν θα μάθης ποτέ!

—Θα μάθω τώρα άμέσως, είπε ήρεμα ο Κέλλυ δόνοντας ένα κράνος στο κεφάλι του κινέζου. Στο έσωτερικό του κράνος αυτού ύπήρχαν άπειρα μινερά καρτά που, στην πίεση ενός ελατηρίου, έτοιμοίσαν τρομερά, έτοιμοίσαν το δοήμα του άνθρωπου, ο οποίος, στο τέλος, δεν άνθεξε στο μαρτύριο και είπε:

—Σταματήστε, θα μλήσω... Ό Λου-Χάβα είνε στο τρίτο δωμάτιο άριστερά μόλις προχωρήσε στο διάδρομο...

—Είναν έλλοι πολλοί μέσα στο σπίτι;

—Πολλοί. Είνε όλοι μεθυσμένοι από όπιο.

Ό Κέλλυ έμπήκε μαζί με τον Άλφρεντ μέσα στο φοβερό στρατηγείο του Λου-Χάβα. Πράγματι από την τούτη πόρτα άριστερά, που ήταν άνοιχτή, άκούονταν φωνές, σαν παραμυλητό άνθρωπο, που βρισκόταν σε κρίσι κατάσταση μανίας. Έοτάθησαν. Σε λίγο άκούστηκαν καθαρά τα λόγια:

—Τό θέλω! Πρέπει να γίνη άπόψε! Τ' άκούς; Άπόψε!

Ό Κέλλυ έοκνησε με προφύλαξη το κεφάλι του από το άνοιχτό φύλλο της πόρτας και είδε «έσα στο δωμάτιο. Ό Λου-Χάβα εταζόταν έμπρός σε μια τεράστια γυάλινη σφαίρα κάτω από την οποία ύπήρχε μια μεγάλη φωτογραφία... Δίπλα του εταζόταν άρώματα σε δύο πήλινα θυματήρια. Ό τρομερός συμμορίτης βρισκόταν σε μια κατάρση άγρία εοστάσεως. Η έφαρσας των χαρακτηριστικών του ήταν τρομερή. Μά έκείνο που έκορφογνε την καταιπλήξη του Κέλλυ ήσαν, όταν έπρόσθεξε καλύτερα την φωτογραφία στην οποία μολούσε ο κακοήγρος, ότι εγνώρισε την μορφή της κυρίας Γκένινο, της γυναικός του Άλφρεντ και μητέρας των κοριτσιών του...

Ό Λου-Χάβα έξακοιούθηκε:

—Θα πάρης το σπλήτο που σου έχω δώσει και θα γής στην καρδιά. Από και θα περάσης την στενή γεφυρίτσα του μπατόν που έγώνει τα δύο κτίρια... μη φοβάσαι, δεν θα πέσης, θα σε σπείρη ή θεομή μου! Θα βόης μες στο δωμάτιο της κόρης σου. Θα σπύσης επάνω από το κρεβάτι της και τότε θα κηπής δυνατά... όσο πιο δυνατά μωρής και θα κορφογής το σπλήτο στην καρδιά της! Άκούσες; Θέλω στην καρδιά, άκριδώς!... Τό θέλω!... σπύλωσε ο άπαίσος Κινέζος.

Ό Κέλλυ έκατάλαβε άμέσως περί τίνας έπρόκειτο: Ό Λου-Χάβα είχε κακοήγσει να ύπνοίση και να κήμη ύποκρίτων και τυφλό άδωμαν της δελήσεως του, την κυρία Γκένινο. Ό Λου-Χάβα, με το βλέμμα πάντα καρφωμένο στη σφαίρα, έλεγε τώρα, ενώ στο διάδρομο ο δυστυχισμένος Γκένινο μόλις συγκρατούσαν στα πόδια του από την άγνωση:

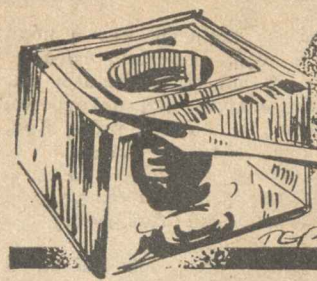
—Οραία, κήμης το σπλήτο... έβγα τον στην καρδιά... προχώρη... πέσας την στενή γεφυρίτσα... μην τρομάζεις που είνε πενήνη πόδια κονά από κάτω... σε στρώω έγώ... έμπρός... όσο ζώ ε γώ, μη φοβάσαι κανένα...

Σαν άσρατη πέρας απ' το μαλά του Κέλλυ μια σκέψη. Έβγαλε χωρίς διαταγή το περιστροφικό του, κι' έκοκνε. Σε λίγα δευτερόλεπτα ο τρομερός κινέζος δεν έζούσε...

Μετα λίγη ώρα βοήθηκε το πτώμα της κυρίας Γκένινο επάνω στην άσφαλα του δρόμου. Είχε πέσει επάνω από την στενή γεφυρίτσα κρατώντας ένα στιλέτο στο χέρι...

Η μικρή Μίλντρετ έκοιμόταν στο κρεβάτι της ήρεμα...

FELIX CARR

Οι μαθηματικοί παρρηϊά

Πώλ Βαλερύ

ΚΑΝΕΝΑΣ σύγχρονος συγγραφέας δεν συζητήθηκε τόσο πολύ τα τελευταία αυτά χρόνια, όσον ο Πώλ Βαλερύ. Το όνομα αυτό, που κάθε άλλο ήταν παρά προσωρινό να απασχολήσει την κοινή γνώμη, θορυβήσε σ' όλα τα στάδια. Οι σοβανοί κριτικοί το προφέρουν με σεβασμό, τα φιλολογικά δελτία με πειθαρχία, οι λογομαχίες, οι μονοψήφιοι κριτές λυγώνουν όταν το προφέρουν, και το πολύ κοινό τον θαυμάζει χωρίς και να καταλαβαίνει την αίσια του θαυμασμού του.

Κι όμως, αν υπάρχει ένας συγγραφέας που θα έπρεπε να έχει ως μόνους θαυμαστές, έναν στενό κύκλο ανθρώπων που να επικοινωνούν μαζί του πνευματικά, αυτός είναι ο Πώλ Βαλερύ. Δυστυχώς, ο ονομασμός δοξάστηκε στον συγγραφέα αυτόν κατάλληλο πεδίο εκμεταλλεύσεως, κι έτσι ο Βαλερύ έχει γίνει ο άνθρωπος της ημέρας, ή μάλλον διόλου της μεταπολεμικής εποχής.

Ο Πώλ Βαλερύ γεννήθηκε στα 1871 στην Σέττα, ένα μικρό λιμανάκι της Μεσογείου. Άνεξάρτητος οικονομικά, πρωτοφάνησε στα γράμματα με μερικά στιχάκια που τα δημοσίευσε ο Πιέρ Λουίς στο περιοδικό του «Το Κορζιάν». Τα ποιήματα αυτά, που άμεσως τον κατέταξαν ως ένα καλόν ποιητή της συμβολιστικής σχολής, τα συγκέντρωσε στον τόμο «Λεπτομέρεια παλίων στίχων». Παράλληλα κι αυτή την εργασία εξέδωσε και μίαν εισαγωγή στη μέθοδο του Λεονάρντο ντ ντ Βίντσι, όπου καταπιάνεται με προβλήματα γεωμετρικά και μεθοδολογικά με μια διάγνωση πνευματικής πραγματικότητας εξαιρετική, όταν αναλογισθεί κανείς την ηλικία του. Επίσης, «Η βραδυά με τον κύριο Τέστο» που ενθαρρύνει σωκρατικές διαλόγους και που γράφθηκε μέσα σε δυό μέρη, όταν ο Βαλερύ ήταν μόλις δεκαοχτώ χρονών, είναι έργο αληθινά ξεχωριστό που πολλοί θαυμαστές του το θεωρούν ως το άριστό του.

Από το 1896 μέχρι το 1917 ο Βαλερύ έπαινε να γράφει, ή τουλάχιστον να εκδίδει καινούργια έργα. Έστράφηκε σε μελέτες ιδιαίτερες, που είχαν σχέση με τη γλωσσολογική προβληματική, που ανέκαθεν τον είχαν απασχολήσει. Ρασιοναλιστής όσο δεν παίρνει αποφασίστηκε στη μελέτη του μαθηματικού συλλογισμού και της φιλοσοφίας, πιστεύοντας ακράδαντα ότι μόνο οι μαθηματικοί είναι οι ή μάλλον οι μόνοι που μπορούν να αποδώσουν τον μυστικό ρυθμό της Δημιουργίας.

Σταχτικά, δασκαλά από πολύχρονη σιωπή, δημοσίευσε στη μέση του παγκοσμίου πολέμου, στα 1917, ένα ποίημα, την περίφημη «Νέα Μοίρα» που ο Άλμπέρ Τιμπωντέ, ένας από τους μεγαλύτερους γάλλους κριτικούς, χαρακτήρισε σαν τη μια από τις τέσσερις κορυφές του γαλλικού λυρισμού, ως εκπροσώπου του άρχοντα ελληνικού πνεύματος. Ή άλλες φορές ήταν ο «Ο Κένταυρος» του Μωρίς ντε Γκερβάν, «Ο Σάτυρος» του Βίκτωρ Ουγκώ, και «Το άπλοιο» ενός Φαίνου του Μαυλαμπί.

Ύστερα έβγαλε δυό τόμους πεζών: «την Ψυχή και τον Χορό» και «την Επιδόμηση ή ο Αρχιτέκτονας». Και τα δυό αυτά βιβλία είναι ποσειμένα με το μεταρρυθμιστικό πνεύμα που χαρακτηρίζει την μεταπολεμική του παραγωγή.

Έδωσε ακόμα την ποιητική συλλογή «Rhumbs» και τη περίφημη «Charmes» όπου περιλαμβάνονται τα πιο γνωστά του ποιήματα. Μεταξύ αυτών πρέπει να αναφέρουμε τα «Αποσπάσματα του Ναρκίσσου», το «Πρόγραμμα ενός Φειδίου», την «Πύλη», τον «Φοίνικα» και πρό πάντων το περίφημο «Ο Λασιόνης Κοιμητής».

Στα 1926 εξέλαβε μέλος της Γαλλικής Α-

καδημίας όπου αντικατέστησε τον Άγαθό Φράνς. Από τότε έπαινε να ασχολείται με την ποίηση, ή τουλάχιστον με την ποίηση έ- κεινη που παύει να είναι δική της και που κλείνεται σε όρισμένα καθόλου. Έδημοσίευσε όμως αρκετά βιβλία σχετικά με το θέμα, μελετών και διακρίνοντας άλλων «εσά», που το σπουδαιότερο απ' αυτά είναι ένα μυθιστόρημα της διανοητικής ζωής, το «Ανδρικό ανθρωπίνου στη θάλασσα». Άκόμα έδωσε μεγάλη προσοχή σε διακρίσεις λόγων που ξεφώνησε, κι όπως διόλου ιδιαίτερος πρέπει να αναφερθεί ο λόγος του, για την υποδοχή του Στρατάρχη Πεταίν στην Γαλλική Ακαδημία. Ο λόγος αυτός απέτέλεσε αληθινό σκάνδαλο για την πολυμορφία των εισηρισμών του αντιλήψεως.

Το όνομα του Πώλ Βαλερύ έχει στενωτάτα συνδεθεί με την πολυμορφική καθαρή

Πώλ Βαλερύ.

ποίηση. Ο Άββας Μπερτιόν, που πρέπει να θεωρηθεί ως ένας από τους μεγαλύτερους, αν όχι και ο μεγαλύτερος κριτικός της σύγχρονης Γαλλίας, καθιέρωσε τον όρο «καθαρή ποίηση» για να χαρακτηρίσει την πεμπτοπομένη εκείνη μορφή, την απόλυτως φραστική και λεκτική, της ποίησης.

Για τον Άββα Μπερτιόν ο ποιητικός λόγος δεν έχει ανάγκη λογικού εισμού, υποθέσεως και θέματος. Το πάν εξαστάει από την κατάλληλη συναρμογή λέξεων που να αποδίδουν, όταν προσφέρονται, την έννοια της μοριακότητας και του ρυθμού. Έτσι, παραδείγματος χάριν, ο στίχος του Ρακίνα «La fille de Minos et de Pasiphaë» είναι για τον Μπερτιόν ο ωραιότερος στίχος της Γαλλικής λογοτεχνίας, γιατί είναι μουσικιστικός. Προσθέτει ακόμα κάτι ότι για τον στίχον αυτόν, έτσι όπως είναι απομονωμένος, θα έδινε εννοιαστικό νόημα το έργο του Ρακίνα, παρά το γεγονός ότι ο στίχος αυτός δεν αποδίδει καμιά ενεργητική έννοια.

Ο βασικός λοιπόν αιώτης της «λεκτικής» αρμονίας δοξάσε στο πρόσωπο του Πώλ Βαλερύ τον καλύτερο εκπρόσωπο της καινούργιας αυτής τεχνολογίας, κι ανέλαβε να τον λανσάρει. Χάρης στην πιστιοκρίτη του Άββα Μπερτιόν, και χάρις στο τρεπτό του κύριος, δεν άργησε ο Πώλ Βαλερύ να γίνει ο άνθρω-

πος της ημέρας, σε βαθμό που χωρίς πολλές διατυπώσεις, ανακηρύχθηκε ο μεγαλύτερος ζωντανός ποιητής της Γαλλίας, της Γαλλίας που έχει να παρουσιάσει σήμερα έναν Πώλ Κλωντέ, ένα Φρανσίς Ζάι, μια κοντίνα ντε Νοζί, έναν Γριστάν Τζαρά...

Όπως και να είναι όμως, το άπλοιο ότι όλα αυτά η υπόθεση στηρίζεται πάνω σε μια παρεξήγηση που δεν ξέρουμε την ποσότητα όλων των κριτικών. Οι θαυμαστές, οι φανατικοί λάτρεις του έργου του Βαλερύ, έπαισαν την εξής γκάφα: θαύμαζαν τον Βαλερύ τόσο ως εκπρόσωπο της καθακής ποίησης όσο και τον εξαιρετικό ποιητή με μαθηματικού πνεύματος, τον άπλοιο συγγραφέα του διονύσιου Μαλλαρμέ. Κι όμως, η σφαιρική του Βαλερύ δεν προέρχεται τόσο από την έννοια της αποδόσεως μιας λεκτικής συγκρότησης, όσο από τον πόθο του να πληρώσει τον κόσμο με την πολυμορφία της και απόλυτης αναλυτικής μορφής της ποίησης...

Γιατί τα ποιήματα του Βαλερύ είναι γεμάτα διονύσια. Αυτό μάλιστα είναι το χαρακτηριστικό τους γνώρισμα. Στην προσπάθεια για να αποδόσει την σκέψη του και το δυνατόν πιο σχηματικά, αναγκάζεται να κατασκευάσει σε φραστικούς τρόπους που δεν έχουν κανένα εισμό, εκτός από εκείνον που ακολουθεί το πνεύμα του ποιητή, όταν της δημιουργήσει. Κι είναι γενοστός ότι είναι να είναι τόσο ξεκάθαρο, όσο ο ρυθμός της δημιουργίας, της άπλοης δημιουργίας.

Ειδικά το «Θαλασσινό Κοιμητήριό», που αν συμπεριφερθεί κανείς της απόψεως του Άββα Μπερτιόν, πρέπει να θεωρηθεί ως το άριστο γινόμενο της «καθακής ποίησης», έχει μια τέτοια συγκρότηση, που εμμενέται διαρκώς από τον κάθε αναγνώστη. Μάλιστα ο ποιητής της Σοφίας και φανταστικός θαυμαστής του Βαλερύ, έθεσε και να εκδώσει ένα διόλου οπτικό σύστημα, άπλοιο στην εμμενία, λέξη προς λέξη, από το ποίημα. Το νόστιμο είναι ότι το βιβλίο αυτό έτυχε της κατασκευής των διαφόρων φίλων του ποιητή, κι άρχισε ένας νέος καινούργιος για το τι ήθελε να πει ο Βαλερύ στο «Θαλασσινό Κοιμητήριό». Το γινόμενο αυτό απογοητεύθηκε δ... το πλήθος των θαυμαστών του άπεφάσισε σοφάστα να αποστηνόν τον ίδιο τον Βαλερύ και να του έλπιον να εκδόσει, με τρόπο πιο εύλητο, τι έννοιας του πολυμορφικού εκείνου ποιήματός του... Εκείνος όμως δεν άσπινθησε...

Εν τω μεταξύ η κακή γλώσσα που δεν είναι όμως τυφλωμένη από τον φανατισμό των όποιον δημιουργούν ο ονομασμός... ότι ο Βαλερύ είναι τόσο διονύσιος στα ποιήματά του μόνο και μόνο γιατί κι ο Μαλλαρμέ ήταν διονύσιος. Και φέρονται για έπαινο την άρετα σημαντική παρατήρηση ότι ο ποιητής του «Ναρκίσσου» όταν γράφει πεζά, παρουσιάζει έργα πολύ αξιολογικά που πολύ άλλο είναι παρά διονύσια. Άπ' έννοιας διακρίνονται για την εξαιρετική τους διάγνωση την διαύγεια εκείνη που χαρακτηρίζει το καλό, το γαλλικό πνεύμα και χάρις στην οποία είναι αναμφισβήτητο ότι ο Βαλερύ καταλάβει μια καλή θέση στην ιστορία της Γαλλικής λογοτεχνίας της άρχής του άπλοιστου αιώνα. Ή θέσις όμως αυτή θα είναι μάλλον ένας καινούργιος ιδεών η ένας «συναίσθημα», παρά ένας ποιητής... και μάλιστα του μεγαλύτερου...

Γιατί η κακή γλώσσα εξασθενεί να διατηρούνται ότι η σφαιρικότητα του Βαλερύ στα ποιήματά του, είναι θεληματική και ίσως χει για να κοινή την ελληνική μιας ανθρώπου της και πηγής έμμενωσης...

Α. Π.

Αίοθηματικές ιστορίες

Άντουάν ντε Κουρσόν

Την τελευταία στιγμή

ΕΚΕΙΝΟΣ της είχε πει: «Θα σάς περιμένω αύριο μέρα στην ταχεία της Νίκαιας, που φεύγει στις 7 και τέταρτο από τον σταθμό της Λυών. Θα σάς κρατήσω την θέση σας... Άλλά να μη πάρετε τίποτα μαζί σας... έλάτε χωρίς αποσκευές, χωρίς τουαλέτες. Θέλω τα φορέματα που θα βάλετε από τώρα και στο εξής, γάντια καινούργια και διαλεγμένα από μένα, τσάντες πάντων, δεν θέλω να μείνι καμιά ά- νάνισση από το παρελθόν σας... ούτε και στης πηγής ενός μαντιού, ή στο άρωμα μιας γούνας. Κι έπειτα, φοβόμια ότι σιζόντας της θαλίστες σας, θα συλλογίζεστε πολύ αυτή, που θα πάρετε μαζί σας, και από πάντων αυτά που θ' άφισσε. Θέλω να μ' ακολουθήσετε εντελώς γυμνή...»

Τα λόγια αυτά, είχαν μεθύσει την Ρενέ, σαν ένα δυνατό λιχίο που το πίνει κανείς μονορούμι. Τα τετριμένα λόγια, τα χλιαροκοιμένα, φανταστικά διαφωτιστικά στα χείλη του, γιατί τα έλεγε χαρούμενα, μ' όλη την φρίκη της άγάπης του, μ' όλο το νεανικό του σφόνος.

—Μά ο Πιέρ τι θ' άπογίνει...

Μέσα στην αστασία της, ή Ρενέ είχε ξεχάσει τον άντρα της... τόσο ήταν χτισμένη ή αντίθεση μεταξύ της ζωής που της προσέφερετο, και αυτής που έπρόκειτο να άφιση. Ο Πιέρ άν- τιστοιχούσε γι' αυτήν μια ζωή μονότονη, μες στης καθημερινές έννοιες. Ήταν ή εργασία χωρίς ξεκούραση, ή αγάπη χωρίς άσφάλεια, ή όρεξη χωρίς λόφους. Και όμως άλλοτε είχε πιστέψει σ' αυτόν. Είχε φάνη μαζί, κρατημένοι από τα χέρια, τους τον αιώνα δρόμο του όποιον δεν έξερε κανείς το τέμα... Μά τί της έφερε τάχα ή έσπινση; Φωλιά δένδρα, φρονιές χαρές που είχαν την ύπαρξή τους κοντινάς και ή μοναχική που ή καίμενος ο Πιέρ ήθελε να τραγουδήσει γι' αυτήν, της φανότανε, τώρα σαν την ήρω έδός διαβάσεων κυνιδίων... Ύστερες; Ίσως... Άλλ' άφου έγνώρισε προηγουμένως λίγες μέρες, λίγες ώρες από την ζωή...

Η Ρενέ έκαταλείπει το μικρό άπαρτίον της στην συνηθισμένη του τάξη, ή θυρωρός της, που έπλεκε κάτω από το φως μιας λάμπας, της είχε πει την συνηθισμένη της ματιά... Ένοιασε πως δεν έπρόκειτο να σπάσει τίποτα από τον ρυθμό της ζωής όλόκληρης της, πως δεν δημιουργούσε κανένα σκάνδαλο... Είναι τόσο άπλο να φεύγει κανείς όταν πνίγονται ή τέλει από την έλπίδα!

Ο Πιέρ ήταν στο γραφείο του... Θα γύριζε στις 7, όπως κάθε βράδυ. Και τότε την φορά ή Ρενέ δεν θα τοίκαγε την συνηθισμένη έλπίση!

—Τί νέα;

—Από καμιά πιά είχε χάσει κάθε έλπίδα να μάθω το γεγονός που θ' άλλαζε την πορεία της ζωής του, και ήξερε από πριν την άναλ- λωπή άπάντησης.

—Τί νέα θέλεις να ξέρω;

—Παρ' όλα αυτά, ή Ρενέ ήξερε ότι ο Πιέρ έργαζότανε. Άργά την νύχτα, έγραφε διάφορες έλπίδες, κατέστρωνε σχέδια που θά- πρεπε κατά την γνώμη του να του δώσουν τον πλούτο... Ήταν και αυτός από τους ά- τυχείς εκείνους, που νομίζουν ότι ανεξάντηλη μια καινούργια μαχητή έφευρεση, μ' ή όποια σπασίμει πάντως άχρηστη!

Από την στιγμή που έβαλε το πόδι της στον δρόμο, δια της φάνηκε μεταμορφωμέ- να. Δεν έσκέτετο πια, το γκρίζο άχρωμο σά- τι που είχαν μόλις ξεκαθαρίσει, για να συλ- λογίζεται μόνο το ταξίδι που θ' άρχιζε και που θ' την έφευγε προς την χαρά, την άνε- μωνία, τον ήλιο...

Μόνο μια όρα την έχώριζε από την στιγ- μή που θάφτανε. Εφρόνιζε ένα ταξί, και έ- πει γι' την πη από σταθμό. Της φανότανε πως κάτω από το ενόχλιο υπόστεγο, ανά- μισα στο πινελιά των ταξιδιωτών, θα έ- νιωθε να βιασ- όν έπαινο της μακαρίας, και ότι κανένας δεν θ' άπορούσε πιά να την αν- γατήσουν... Ή Ρενέ ήγιναν χωρίς άπο- σκεύς, όπως τις το είχε γιορτάσει εκείνος, εντελώς άπλο μ' ένα μαντιό από νερό, με το

μικρό της κοστούμι στο χέρι, σαν να έπρό- κειτο να κάνει μερικά φωνία στα μαγαζιά. Ήταν μια καινούργια ζωή που έπρόκειτο να κερδίσει με την τοξεία της. Και καμιά με- ταμέλεια δεν ήθελε να ταράξει την ήμερα αυτή του άγνωστου, της άλλαγής, που λαγοκοιμά- ται πάντα μέσα στην καρδιά μιας γυναίκας και που φτάνει το σάβριγμα ενός τρελίου. Είτε στο κράξιμο ενός κλάδον γιά να την ξυ- πνήσει.

Μέσα στο μεγάλο χόλλι, γεμάτο από ποι- κίλο πλήθος, ή Ρενέ έβρισκε να βοηθί με τα μάτια της την πινακίδα που έγραφε την ά- ναχώρησή της ταξείας... Το τρελίο που έ- πρέκειτο να την πάει μακριά, ήταν ήρω έ- κει, γαλήνιο, άδιάφορο στις χαρές ή στις λύπες που έμελλε να δημιουργήσει με την ά- σπινση.

—Τι κάνεις εδώ πέρα Ρενέ;

ναχώρησή του...

Μά έξωφρα έγύρισε άπότομα από την ά- λη μεριά. Ήταν όμως πολύ άργά... Ένα χέ- ρι είχε άγγίσει τον όμο της. Ο Πιέρ στε- κότανε μπροστά της!

—Τί κάνεις εδώ πέρα, Ρενέ;

Έκείνη, μολοντί θορυβήθηκε, δοξάσε άμέ- σως την δικαιολογία:

—Έλαβα ένα τηλεγράφημα από την Σου- ζάνα, ξέρεις, εκείνη την παιδική μου φίλη... Θα μείνι λίγες ώρες στο Παρίσι και μού λεί να περάσω να την πάρω.

Αυτό ήταν πολύ πιθανό. Κι όμως της φανότανε πως ο Πιέρ δεν άκουγε τα λόγια της. Ήξερε άραγε την αληθινή αίσια της παρου- σίας της σ' εκείνον τον σταθμό; Μήπως τον είχε προσειδοποίησει κανείς για την δραπέ- τυσή της; Ήξερε άραγε το μυστικό της;

—Άκουσε, έχω να σου μιλήσω. Τόσο το χερστέρο λοιπόν, για την Σουζάνα! Άς γυ- ρίσουμε...

Η Ρενέ τότε φοβήθηκε... Ή κλασική σκηνή, ή υποχωρήσεις, ή υποχώσεις... Όλα αυτά θα τα είχαν άποφύγει αν δεν μεσολα- βούσε τούτη ή άναπάντητη συνάντηση.

—Θάφτω να σε δω σ' ένα λεπτό, έμψι- σμένη εκείνη, πήγαινε σ' και περιμένε με.

Μα άλλοθεντι έκφραση έπέρασε από τα μάτια του:

—Όχι, προτιμώ νάρθεις και σ' μαζί μου. Είναι άρετα σπουδαίο αυτό που έχω να σου πω και πρέπει να μ' ακολουθήσεις...

Σ' ένα τέταρτο της ώρας ή ταχεία της Νίκαιας θα είχε φάνη. Ή Ρενέ δεν είχε καιρό να άκούση της γκρίνης του άνδρός της, εκτός αν ήθελε να χάσει το σαν-τεβού της! Μά ήρω εκείνος την τραβούσε με δύναμη... Άν ή Ρενέ άντιστεκότανε, αυτό θάπανε πλόν μια δημοσία λογομαχία και ποιος ξέ- ρει; Ίσως-ίσως το δράμα... γιατί ποτέ της δεν είχε προσέξει στο πρόσωπό του τέτοια ζοφή έκφραση.

Ο Πιέρ φώναζε ένα ταξί, πράγμα που δεν το συνήθιζε ποτέ του. Ή Ρενέ μονογύη και τρεμοντας σύγκοιμη μπίκε μέσα και κά- θησε πλάι του χωρίς να μπορεί να άρθώσει ούτε μια λέξη. Στα μάτια του Πιέρ διαφα- νόνταν ή άκοράτη έλπίση για φανερόση έ- να μυστικό. Το ταξί σταμάτησε. Ο Πιέρ πήδησε χαρούμενος έξω κι έχοντας το ένα του χέρι περασμένο στη μέση της γυναίκας του, την έδοήθησε να ά- νέβη τα σκαλοπάτια.

—Ρενέ, άρχισε να της λέη ο Πιέρ καθώς έβρισκε την πόρτα. Ρενέ άγα- πημένη μου, έπέτινα! Ή έθεσες μου έγινε δεκτή σήμερα το άπόγευμα. Εί- μαστε πλούσιοι... Είσα πλουσία! Για- τί σε σένα προσέφευ την εργασία

μου, τους κόπους μου, την έφευρεσή μου, γιά σένα τα έχω δημιουργήσει όλα αυτά. Πόσο ή- μαστε τώρα εύτυχημένοι! Θα σου προσέ- ρω ό,τι έλπιήσεις, θα κάνω όλα σου τα κα- πρίτσια, θα σου δώσω την ζωή που δναιρέι- τρες...

—Πρέπει να το σκεφθώ καλά, να έξοι- κειωθώ σ' αυτή την ιδέα. Άκούω δεν μπορώ να το σπάρω, έρώναζεν ο Πιέρ γεμάτος χαρά όμα μπήκανε μέσα.

Τα μάτια του άπανε πάγω στο γραφείο του όπου ένας φάκελλος φανότανε σαν να τον περιμένε.

—Μπάρ, ένα γούμια από σένα! Γιατί;

Τότε ή Ρενέ θυμήθηκε με φόβο τα διαστ- κά λόγια που του είχε γράψει, μα κατορθώ- νοντας να γίνει άμεσως κυρία του έαυτού της, του άπινθησε γοργά:

—Σοφίσματα πως θα πήγαινα στον σταθμό, κι ίσως θ' άγορεύα λιγάκι.

Ο Πιέρ έπρεπε τον φάκελλο στα χέρια του, τοίκαξε μια άρρητημένη ματιά και έ- πειτα με μίαν άπότομη κίνηση τον έκαψε σε πολλά κομματάκια...

Ένας στεναγμός άνακούφισσε ξέφυγε από τα στήθη της νέας γυναίκας. Μά ο Πιέρ, ά- πορορημένος από την ιδέα του, έναόχησε να της μιλή για το μέλλον, γι' την έπιση, γιά τη δόξα...

Χαράς να συλλογισθεί καν να γυθί, ή Ρε- νέ, σαστισμένη, τραυματική άκμή, τον άκου- νε να τραγουδή την εύτυχία του, την έλπί- δά του, με φράσεις που δεν της είχε προσέ- σει ποτέ ως τότε, και όπου ή άνομή της έ- παυότανε άναπότομα διακόζω.

Όταν έπαινε τον πλούτο, είχε περάσει άρ- κηθ όρα που το τρελίο της Νίκαιας θα είχε φάνη, ενώ ή Ρενέ γεμμένη έπαινο στον όμο του Πιέρ, έβρισκε αγανά από εύτυχία...

ΑΝΤΟΥΑΝ ΝΤΕ ΚΟΥΡΣΟΝ

Σοφά λόγια

—Ο άνδρας είναι άνόητος. Φάνη να έ- ναι άποσεστός για μια γυναίκα να γά νο- μίζει ότι της είναι άπληκτικός.

—Αν όλος ή κατηγόριες που έφωσαν και έλέησαν για της γυναίκες ήταν έ- ληθινές, τότε ή γυναίκες θα ήταν σκεδόν τέλειες.

Νέα από το Χόλλυγουντ

Ο Γιάννιγκς... άσματος υίός!

Όσο και να φαίνεται σόλοικος ο τίτλος, είναι εν τούτοις ή αλήθεια. Ο περίφημος γεωμανός καλλιτέχνης, όστερ' από τωών όλοκλήρω, γρόνων σιωπή, άπεφάσισε να εμφανισθ ή και πάλιν... επί της οθόνης. Οι θαυμαστές του άπαράμιλλου πρωταγωνιστού της ταινίας «Σαός και Διάβολος», είχαν άπαισιωχά πιστεύοντες ότι είχε τραδηγή πιά άπ' τον κινηματογράφο. Γι' αυτό και ή τελευταία άφιξή του στο Παρίσι έχαιρετίσθη με της πιο... έξωφρενικές εκδηλώσεις θαυμασμού.

—Κύριε Γιάννιγκς, τή υπαγκάζια σας!
—Κύριε Γιάννιγκς, μιή συνεντευξούλα, δυό λογάκια σας.

Και τή υπομοιστικά τών θαυμαστών του έπαιοναν κι' έδιναν.

—Μή, Αιμίλιε, πρόσεγε για τή Θεό. Θά σου σγίσουν τή παρνεσσού σου, φώνάζε άνήσυγη ή γυναίκα σου, πού τή είχε γάσει μέσα στην φρενίτιδα έκείνη του πλήθους τών θαυμαστών του.

Και οι ένογλητικοί επέμεναν:

—Ένα κουμπάκι σας, κ. Γιάννιγκς, ένα κουμπάκι σας για άνομηνησικό!

—Ένα φιλάκι, ένα μικρούλι φιλάκι σας!

Όσόςσο, έφ' όσον ό Γιάννιγκς είχε πάρε πιά τήν άπόφαση νά... ξαναπαίξη στην κινηματογράφο, έπρεπε νά τή υπομείνη έλα.

Σ' έναν γάλλο δημοσιογράφο πού κατώσθεσε νά του άποσπάση μισικά λόγια ό Γιάννιγκς ώμολόγησε πώς έπιστρέφει ως... άσματος υίός στην Κινηματογράφο, γιατί άργισε ήδη νά έγρη... τήψει για τήν άπουσία του άπ' τους κόλπους του!

Ο Γιάννιγκς θά γυρίση τή νύχ του φίλμ κατ' άσσαν πιθανότητα στην Άμεσική, με τον άχώριστο φίλο του Έρνεστ Λοδμπιτς, τον όποιο έν άνάγκη... θ' άπαγάγη μαζί του, εάν δέν δεγτή μόνος του νά εγκαταλείψη τή Παρίσι.

Η Ντήτηριχ βαρέθηκε
τό... Χόλλυγουντ

Η άρρώστεια της «σιωπής» έπιασε και τήν Μόλεν Ντήτηριχ. Έπί έπτά όλόκληρους μήνες έπαψε νά μιλή. Και τή έρωτήματα δέν άρχισαν νά γεννηθούν τή ένα κατόπιν του άλλου: «—Τι σημαίνει πάλι αυτό; Δέν θά ξαναπαίξη πιά; Τή γάλασε με τον Στέονμπεργκ; Με τήν Παρμάκοντ;».

Τέλος, όταν έκρινε κατάλληλη τήν στιγμή, ή Ντήτηριχ μίλησε:

—Βαρέθηκα τή Χόλλυγουντ είπε σε μιήν άμερικανίδα δημοσιογράφο πού κατώσθεσε νά σπάση τον πάγο της σιωπής της. Θέλω νά φύγω. Πολύ σύντομα θά βόσκω στο Παρίσι. Θά κάνω μιή μεγάλη περιοδεία στην Ερώπη. Έγώ σπουδαίες προσφορές από διάφορα μεγάλα μισόζικ—γώλλ της Άγγλιας και της Γερμανίας. Θά ταχουοδήσω. Ο Στέονμπεργκ, κι' αυτός θαρέθηκε. Θά φύγη σε λίγο για τήν Ιαπωνία!... Τή συμβόλαιά μου έλα έλξηξω».

Η Ντήτηριχ θά βόσκειται στην Ερώπη τον Φεβρουάριο. Η όθνη δέν τήν συγκινεί πιά. Θά σιψοκινδυνεύση τήν στή της στη σκηνή τών μισόζικ—γώλλ! Όχι; Όμως για πολλήν χροιά. Οι άπειροι θαυμαστές της θά τήν... άναγκάσουν γωρίς άσιστολία νά ροσταγήση πολύ σύντομα τήν Όθνη στην όποια γωστέ έλη τήν σημερινή, καλλιτεχνική αήγη της.

Οι άστέρες υπό... κρίσιν!

Τή γνωστό γαλλικό κινηματογραφικό περιοδικό «Σινεμά» δημοσιεύει μιή σειρά ατόγραφων διαφόρων άστέρων, τους όποιους και... κρίνει, επί τή βάσει τών κανόνων της γραφολογίας. Έτσι, για τήν συμπαιτική γαλλίδα στήρ Μάρι Γκλόρι μās δίδει τή έξης χαρακτηριστικά: «Ο γραφικός χαρακτήρας της είναι πολύ συμπαιτικός. Άλλ' αυτό δέν σημαίνει ότι ή συμπάθεια αυτή πρόπει ν' άνταναλώη και στην φυσιογνωμία της». Και στον ίδιο τένο ό γραφολόγος του γαλλικού περιοδικού συνεχίζει τή... κατηγορητήριόν του.

Η νέα αυτή μέθοδος... διαφημίσως τών γάλλων δημοσιογράφων δέν ύστερεί όσόςσο δόλοιο σε προσηγορία και πνεύμα, άπ' της τόσες άλλες τών άμερικανών συναδέλφων των.

Στό προηγούμενο φύλλο μας δημοσιεύσαμε μιή φωτογραφία της Ελίζ Μπρόου, πού βρίσκεται ήδη στην Γαλλία, μαζί με τον άντρα της Ρίτ Μπίλ. Ίδου σήμερα μιή άλλη φωτογραφία της γόσσεας βεντέας, παρμένη μέσα έφθας στο Παρίσι με τή ταξιδιωτική της φόρεμα. Τή εύτυχισμένο χαμόγελο της μαρτυρεί έλη τήν έκανοποίησή της για τήν νέα ζωή πού της χαμογιά έστερ' από τήν επικίνδυνη άρρώστεια πού πέρασε...

Αυτήν άκριβώς τήν εποχή ό Ραμόν Νοβάρο συμπληρώνει ένδεκατη...

Ο ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Πορφύρα Τζανέτ Μανκόνολντ, ή στήρ πού έγινε πασίγνωστη με τή σκηνοθετική σκάνδαλο της με τον διάδοχο του Ίταλικού θρόνου, κι' έπειτα με τή διαζύγιο Μαρίας Σεβαλί, πού έγινε πρής χάριν της, βόσκειται άπό ήμερών στην Κωννή. Έχει έλθει για ν' άναπαυθ ή νά γυρίση κανένα νέο φίλμ της; Κανείς δέν ξέρει πώς τον άληθινό σκοπό της άφίξώς της. Υπάρχουν και πολλοί πού υποπτεύονται καινούργιο διαφημιστικό σκάνδαλο...

στην μεγάλη κινηματογραφική εταιρία Μέτρο-Γκλόντονι-Μάγερ. Έπί τή εύκαι αυτή, ό γενικός διευθυντής κ. Λούις Μάγερ έδώρισε στήν άγαπή... υπάλληλό ός ένθύμιο ένα κομψό ρολόι. Κατά τήν επίδοση του δώρου ό Νοβάρο φορούσ την παράδειση αυτή στολή πού βλέπετε: μ' αυτήν παρουσιάζεται στή τελευταία φίλμ κινεμάς υποθέσεις, ξυρισμένος κατά έναν τρόπο άρεσά... έλκυστικό.

Νέα από το Χόλλυγουντ

Ο Γκάρι κι' ό Κάρι...

Κάποια μέρα, πού ό Γκάρι Κούπερ, ό συμπαιτικός «κάρι από» του άμερικανικού κινηματογράφου, νόμισε πώς είχε εξασφαλίσ ή από κάθε πλευρά τήν... φήμη του, παρουσιάστηκε στήν διευθυντή της Παρμάκοντ και τή είπε:

—Φεύγω!
—Όπως αγαπάτε.
—Εξάστε! Ο γκαρδός μου συνέστησε ν' άναπαυθ λιγάκι.
—Όπως αγαπάτε, σάς είπα!

Και ό Γκάρι, έβαζε τή καπέλλο του—ή μάλλον δέν τή έβαζε άφ' ότου πού τή δέν είχε... καπέλλο—έσπινγε τή γέει του διευθυντού του κι' έσπινγε για τήν... Άρσική! Κάποια ζωτική νόμηση της Ζούγκλας τον καλώσε εκεί: Η Ταλλούλα Μπάνκλεντ.

Ήταν καιρός πιά νά τή άπασπολήση και λίγο στην πραγματικότητα έ έωτας, πού τον είχε γευθ ή με τή κουτάλι στην... όθνη!

Άλλά φαίνεται πώς ή κακή μοίρα ένέδρεσε.

Ένα ώραότατο... άρσικανικό πού έσκασε ή υπόμπα:

Στό Χόλλυγουντ, θαρέθηκε ένας... σωσίας του, πού είς έπίμετρον της κακοδαιμονίας του ήταν σγεδόν και συνώνυμός του: ό Κάρυ Γκράντ.

Γκάρι—Κάρυ, ίδου ή δυστυχία σου! Ο Γκάρι δέν γάνει καιρός. Παρά τήν Ταλλούλα του, δημιουργεί μαζί της σκηνές ζηλοτυπίας, προσποιείται τόν... δυστυχή, έλζει λίγη... σάλτσω στή συνεντεύξεις πού δίνει... άόνος του για τή νέα άτυχο ειδύλλιο του, δημιουργεί θόρυβο γύρω άπ' τ' όνομά του, ή έφημερίδες καθμεσινώς άσπολούνται γι' αυτόν και τέλος, άφ' ότου έγινε, πόσωπο της ήμέρας... φεύγει ξαφνικά για τή Χόλλυγουντ, όπου κλείνει ένα νέο συμβόλαιο με τήν Παρμάκοντ και... ύποσκαλίζ τόν άλλον έαυτό του, τον Κάρυ.

Όσόςσο, άπ' όλην αυτή τήν σαφαρία περισσέτερο κερδισμένος έγίκε ό... Κάρυ, πού εκλαμαρίστηκε όσο δέν περίμενε άπ' τον Γκάρι, και πού σήμερα διεκδικεί τόν τίτλο του «διαδόχου του Βαλεντίνο»!

Θάνατος έξ... έρωτος

Οι άστέρες είναι περισσέτερο αισθαντικοί και ρομαντικοί άπ' ότι τους σκεπάζουν. Αυτό έρεγεται τουλάχιστον νά βεβαιώση ό πούσματος θάνατος του Τζακ Πίκφορντ, ή δελφού της διάσημης βεντέας Μάριος Πίκφορντ.

Γιατί, όπω, τουλάχιστον ύποστηρίζουν όλοι οι γνωστοί και φίλοι του Τζακ, ό συμπαιτικός καλλιτέχνης πέθανε από έρωτικό... μαρτύριο!

Φόσος ρομαντική και έξωστική εύίσθητη, ό Τζακ Πίκφορντ είχε οική άπό πολύ μικρό στή έρωτική περιπέτεια και είχε γνωρίση όσες της πίκσεσ τήν πρεσώπο Θεού, σε ήλικια πού άλλοι γλεντοδύσαν άξένοιστα τή νεότητά τους και δέν σόβιζόλουνταν πού με τόν... έρωτα.

Ο Τζακ Πίκφορντ είχε μιή μεγάλη άτυχη άγάπη: τήν Μάρι Μύλεν. Ένα τρελλό κι' άπερίσκεπτο άστέρι του μισόζικ—γώλλ, πού τον πλόνσε κατάκαρδα με τήν άπιστία της, και τον ώδήγησε στην τάση. Ολιθεό πρόσκαπει πρήςκαπει πιά τους έρωταμένους. Όσόςσο, γακατηριστικό της λειπής ψυχής τών άστέρων...

Ζητείται ένα ζευγάρι... γάμπες

Ένας σκηνοθέτης του Χόλλυγουντ πιάγει γά όπ ή όποιόσποτε μιή ένα ζευγάρι... γάμπες. Τής χρειάζεται άπαράσχητος για μιή ταινία, όπου τρεξ γάμπες της όθνης θά διέξωγαν δημοτικούς άγώνες για τή βεσπεία πόδια της ηρώδους!

Ο σκηνοθέτης δηλώνει ότι σε μιή σκηνή της προώτισης αυτής ταινίας καλόν μόνο τή... πόδια τών ηθοποιών, τή όποια πρόπει νά έξωτερικεύουν τή άσθημάτα και της ημυχικές μεταλλαγές τών ηρώων!

Ἀνέκδοτα

Ὁ Ἰβάν τέταρτος Βασιλεὺς ὁ Τρομερὸς ἦταν ὀνομαστός γιὰ τὴν θηριωδία του.

Κάποτε ὁ πρεσβευτὴς τῆς Ἰταλίας ἐτόλμισε νὰ παρουσιασθῇ ἐμπρὸς του μὲ τὸ καπέλο στὸ κεφάλι. Ὁ Ἰβάν, πού τὸ ἐθεώρησε αὐτὸ μεγάλη προσβολή, κ' ἔγινε ξέω φρενών, διέταξε κ' ἐκάρφωσαν τὸ καπέλο στὸ κεφάλι τοῦ πρεσβευτοῦ!

Ἐν τούτοις, παρὰ τὸ φρικτὸ αὐτὸ προηγουμένου, μὲ μέρα ἐμφανίστηκε στὸν ἀνάνθρωπο Τσάρο ὁ πρεσβευτὴς τῆς Ἀγγλίας χωρὶς νὰ θυγῇ τὸ καπέλο του.

Ἀγνοεῖτε τὴν ποινὴ πού ἐπέβαλε γιὰ τὸν ἴδιο λόγο στὸν ἰταλὸ πρεσβευτή; ρωτᾷ θυμωμένος ὁ Ἰβάν.

—Οχι, ἀπαντᾷ μὲ ἡρεμία ὁ ἄγγλος πρεσβευτής, ἀλλὰ γνωρίζω τὴν ποινὴ πού ἐπιδόθηκε γιὰ τὴν βασιλίσσα Ἐλισάβετ σ' ἐκείνους πού τολμοῦν νὰ θίξουν τοὺς ἀποσταλμένους τῆς!

Ὁ Ἰβάν, εἰτε διὰ ἐθαύμασε τὸ θάρρος τοῦ πρεσβευτοῦ, εἰτε διότι... ἤξερε κ' ἐκεῖνος τὴν ποινὴ τῆς βασιλίσσης Ἐλισάβετ, δὲν ἐδόξαζε νὰ τιμωρήσῃ τὸν ἄγγλο πρεσβευτή.

Ὅταν ὁ Ἰάκωβος Α' τῆς Ἀγγλίας ἐπεσκέψθη τὸν Σαλτισμπούρο, κάποιος χωρικός ἀνέθηκε στὸ καμπαναριὸ τῆς Μητροπόλεως ἀναρριχόμενος ἀπ' ἔξω ἀπ' τὸν τοῖχο καὶ ἀφ' οὗ ἐκίε ἐκεῖ ἡλικία μερικὰ ἀρκετάκι γυναικίματα πρὸς τιμὴν τοῦ Μονάρχου, ἐκατέρησε κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο καὶ ἠγύθη στὸν βασιλέα τὸ αὐτὸ εὐ παραστήσει ζήτησις καὶ σχετικῶς ἀμειβή γιὰ τὸ κατόρθωμά του.

Ὁ Ἰάκωβος εὐχαρίστησε τὸν ὑπὸ τοῦ γιὰ τῆς εὐχῆς του, ὡς ἀμειβή δὲ τοῦ ἔδωσε τὸ ἀποκεντρικὸ προνόμιο νὰ... κἀνὴ τοῖς ἐπὶ αὐτὸ καμπαναριῷ τῆς Ἀγγλίας.

Ἀλλὰ τὸ προνόμιον αὐτὸ πού τοῖς ἔδωσε ὁ Βασιλεὺς γιὰ ν' ἀσπείρῃ, ἔλασε σὲ λίγων καιρῶν πλουσιώτατο τὸν ἔξωτο ἀρκετάκι ὁποῖος καθε Κιρκαστὴ ἔδινε παραστάσεις μετὰ τὴν λειτουργία...

τὸ χρέος τὸν σκόλων γιὰ νὰ τοὺς ἀπαλλάξῃ τοῦ θάνατος περισσότερων τροφῶν. Στῆς 30 Νομβρίου ἀρχισαν τὴν ἀνάστασιν τοῦ Παγετώνος τοῦ Διαβόλου, τοῦ ὁποῖου ἡ κάτω ἐπιφάνεια εἶνε κολλή ἀπὸ τὰ ρήματα, καὶ τὰ ὅρια τὰ ἀνθρώπου ἀντηγχοῦν σὺν μέσῃ σὲ ἄδειο χωρὶς. Μετὰ τῆς 87 μίλις τὸ ταξίδι ἦταν βαλωτέρο. Στῆς 14 Δεκεμβρίου στῆς 3 τὸ ἀπόγευμα τὰ γονιμέτωρα ἔδειξαν 890 95'. Ὁ πόλος ἦταν σὲ ἀπόστασι 0,05'.

Ἐμειναν στὸν Νότιο Πόλο τρεῖς ἡμέρες καὶ ἐξερεύνησαν τὰ γύρω σημεῖα σὲ ἀκτίνα 16 χιλιομέτρων. Ἀπὸ ἐπὶ ἔκει στείρε πάγοι, τὴν Νορβηγικὴ σημαία καὶ μίαν σκηνή, τὴν ὅποια ἕνα μῆνα ἀργότερα εὐθὺς ἐκεῖ ὁ ἐξερευνητὴς Σκῶτ, ἐγκατέλειψε τὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς Γῆς ἀπὸ τὸ ὁποῖο, ὡποδὴποτε καὶ ἂν σταφῇ κανεὶς, βλέπει πρὸς βορρᾶν...

Αὕτῃ ἦταν ἡ σπουδαῖα ἐξερεύνησις τοῦ Ἀρκτοῦ. Δὲν ἔμεινε ὅμως ἡμεῖς μετὰ τὴν θαυμαστὴν τῆς ἐπιτυχίας. Καὶ μετὰ τὴν ἀνάπαυλάν τοῦ παγκοσμίου πολέμου, στῆς 11 Μαΐου 1917, μὲ τὸν Ἀμερικανὸν Λινκολν Ἐλσγουορθ ξεκινᾷ ἀπὸ τὸ Σπίτςμπεργκ μὲ τὸ ἀερόπλοιον «Νόρτ» γιὰ νὰ περάσῃ στὸ μῆκος τοῦ τὸν ἀρκτικό ὠκεανὸ καὶ νὰ ταξιδεύῃ ἀπὸ τὸ ἕνα ἐκ μιστοῦ στὸ ἄλλο περνώντας ἐπὶ ἀπὸ τὸν Βόρειο Πόλο!

Τὸ ἐπέτυχε! Καὶ αὕτῃ ἡ ἀποστολὴ εἶνε θαυμαστὴ ἐπιτυχία.

Αὐτὸ ἐκέντησε τὴν οὐλοδοξίαν τοῦ Νόμπελ νὰ ἐπαναλάβῃ τὸ πείραμα καὶ τὸν ἐπόμενον γόνον ὁ ἰταλὸς ἐξερευνητὴς ἐγάθηκε στὴν πολικὴ ἐκτάσει, γιὰ νὰ βοεθῇ ἀργότερα, ἐνῶ ὁ ἡνωμένος Ἀρκτοῦ, πού ἔστρεψε γιὰ νὰ τὸν σώσῃ, ἐγάθηκε γιὰ νὰ μὴ ξαναβοεθῇ πᾶ...

Ο ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ

Εὐδύμα

Ἐνὼ διαβάζει ὁ μικρὸς Τοτός, σπικνώνει τὸ κεφάλι του ἀπὸ τὸ διβλίο καὶ ρωτᾷ:

—Ἀλήθεια, μπαμπά; Ἡ Γῆ στεριγογυρίζει γύρω στὸν Ἥλιο;

—Βέβαια, παιδί μου.

—Καλὰ καὶ θαν... εἶνε συνεφεὰ;

Ἡ κυρία Μαντραχάλο, πού τὴν καὶ καὶμὸ γιὰ τὸν ἄνδρα τῆς ἔπαινε πολὺ, εἶχε παρακαλέσει ἰδιωτικῶς τὸν γιαντὸ τῆς καὶ τῆς ἔδωκε μὴ σκόνῃ, πού ὅποιος τὴν ἐπαίρει, ἐκδοθεῖ ἀμέσως τὸ κεφάλι.

—Ὦστε ἀπὸ λίγες μέρες, ὁ γιαντὸς συγγενὴς τὴν κυρία Μαντραχάλο.

—Ἐ, τὴ ρωτᾷ, τοῖς ὁσὺς τοῦ ἄνδρός σου τὸ σκόνισμα;

—Ναί, γιαντὸ μου, πού τὴν ὁρῶ μὲσα στὸν καρὸν τὸν πρῶτο.

—Κοιτᾷ ἀποτέλεσμα;

—Δὲν ἐξαναίει... καρὸ!

Ἐνας μικρὸς ὑπάλλῃλος ἔξαρχοπλάστειον μεταφέρει ἕνα τεράστιον δίσκον μὲ φρέσκους πάστες. Ἐνας ἄλλος μικρὸς ἐφημεριδοπώλης πού τὸν βλέπει, τὸν ρωτᾷ:

—Πῶς ἀντέχεις νὰ βλέπεις τέτοιους πάστες καὶ νὰ τρέχουν τὰ σάλια σου; Δὲν τρώς καμμιὰ;

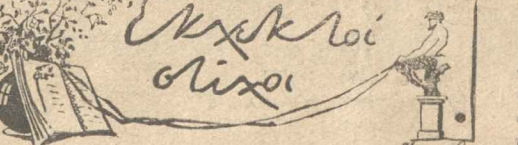
—Δὲν μπορῶ νὰ φάω, ἀπαντᾷ, ὁ μικρὸς, γιὰ τὸ φῶμα μὴ χάσω τὴ θέσιν μου. Ἀλλὰ... τῆς γλῶσσης δὲς!

Ἡ κυρία Τουρτουριδίου εἶχε χάσει τὸ χρυσὸν βραχιόλι τῆς καὶ ἦταν ἔξω φρενών, ὅταν ἕνας, πού ἐδιόχε τὴν ἀγγελία τῆς στῆς ἐφημερίδας, τὸ εὐφρόν παρκαλεῖται... καλὰ, ἦλθε τὴν ἄλλη μέρα καὶ τῆς ἔφερε τὸ «πολύτιμον κεμήλιον».

—Ἰδοὺ οὗτοι ὑπάρχουν καὶ τίμοι ἀνθρώποι ἐντὸς κόσμου, λέει ἡ κυρία Τουρτουριδίου στὸν ἄνδρα τῆς, δειχόντας τὸν «εὐφρόντα». ὁ ὁποῖος εἶχε τσεπώσει ἐν τῷ μεταξὺ ἕνα ἀρκτεῖα σεβαστὸ πορφυροῦν. Αὐτὸς ὁ ἀνθρώπος, ἐπειδὴ εἶνε τίμιος, μὴ ἔφερε τὸ βραχιόλι.

Ἄν ἦταν κανένας ἄλλος, θὰ πῆγαινε νὰ τὸ πούλησιν κάποιον...

—Δὲν βαρύνετε, ἀπαντᾷ τότε ὁ ἀτίμος ἀνθρώπος. Δὲν παίει τίποτε αὐτὸ τὸ βραχιόλι. Εἶνε ἀτυμωλὸς. Ἐσώθησα γιὰ!

Γλέντι

Σ' ἕνα γλέντι μὲ κάλεσαν οἱ σύντροφοι. Δὲ θ' ἀρνήθω, θὰ πάω νὰ λησμονήσω! Θὰ φορέσω τὸ κόκκινόν μου φόρεμα καὶ τὴν ἴδια ὁμορφίαν μου θὰ φωνήσω.

Τὸ νεκρὸ πούγω μὲσα μου περφηνα καὶ σπορικὰ καὶ μου θὰ τὸν πάω, ὅλμει σὰ γαρύφαλλο, σὰ μουσικόπαθλο, ὅλμει μὴ ἀποσταλμένη ἀπὸ τὸ Χάος.

Οἱ μελλοθάνατοι σύντροφοι στο γλέντι τους κ' ἂν πίνουν κρασί δὲ θὰ μεθύουν. Μὴ κατὰς θὰ στέκεται στὸ πλάι τους, μὴ ὅλμει ὡραία καὶ δὲ θὰ ὑποψιασθῶν.

Ἐπειτα ἕνα τραγοῦδι θὰ ζητήσουν μὴπως σὲ μὴ χλωμὴ γαστὴν ἐλπίσουν, μὴ τόσο ἀληθινὸν θὰ τὸ τραγοῦδι μου πού ρασιτισμένοι θὰ πιωθῶν.

ΜΑΡΙΑ ΠΟΥΛΑΔΟΥΡΗ

(Ἀπ' τῆς «Τοιλλίνας πού σβύνουν»)

Τὸ διβλίο

Ἡ μεταπολεμικὴ περίοδος μᾶς ἔδωσε καὶ καινούργια γεννὰ συγγραφέων στὴν Ρωσσίαν, μὴ γεννὰ πού, παρ' ὅλο πού στὴν γεννὰ τῆς ἀκολουθεῖ τὴν παλαιὰ τὴν ὁμορφίαν.

Ἡ μεταπολεμικὴ περίοδος μᾶς ἔδωσε καὶ καινούργια γεννὰ συγγραφέων στὴν Ρωσσίαν, μὴ γεννὰ πού, παρ' ὅλο πού στὴν γεννὰ τῆς ἀκολουθεῖ τὴν παλαιὰ τὴν ὁμορφίαν.

Ἡ μεταπολεμικὴ περίοδος μᾶς ἔδωσε καὶ καινούργια γεννὰ συγγραφέων στὴν Ρωσσίαν, μὴ γεννὰ πού, παρ' ὅλο πού στὴν γεννὰ τῆς ἀκολουθεῖ τὴν παλαιὰ τὴν ὁμορφίαν.

Ἡ μεταπολεμικὴ περίοδος μᾶς ἔδωσε καὶ καινούργια γεννὰ συγγραφέων στὴν Ρωσσίαν, μὴ γεννὰ πού, παρ' ὅλο πού στὴν γεννὰ τῆς ἀκολουθεῖ τὴν παλαιὰ τὴν ὁμορφίαν.

Ἡ μεταπολεμικὴ περίοδος μᾶς ἔδωσε καὶ καινούργια γεννὰ συγγραφέων στὴν Ρωσσίαν, μὴ γεννὰ πού, παρ' ὅλο πού στὴν γεννὰ τῆς ἀκολουθεῖ τὴν παλαιὰ τὴν ὁμορφίαν.

Ἡ μεταπολεμικὴ περίοδος μᾶς ἔδωσε καὶ καινούργια γεννὰ συγγραφέων στὴν Ρωσσίαν, μὴ γεννὰ πού, παρ' ὅλο πού στὴν γεννὰ τῆς ἀκολουθεῖ τὴν παλαιὰ τὴν ὁμορφίαν.

Ἡ μεταπολεμικὴ περίοδος μᾶς ἔδωσε καὶ καινούργια γεννὰ συγγραφέων στὴν Ρωσσίαν, μὴ γεννὰ πού, παρ' ὅλο πού στὴν γεννὰ τῆς ἀκολουθεῖ τὴν παλαιὰ τὴν ὁμορφίαν.

Ἡ μεταπολεμικὴ περίοδος μᾶς ἔδωσε καὶ καινούργια γεννὰ συγγραφέων στὴν Ρωσσίαν, μὴ γεννὰ πού, παρ' ὅλο πού στὴν γεννὰ τῆς ἀκολουθεῖ τὴν παλαιὰ τὴν ὁμορφίαν.

Ἡ μεταπολεμικὴ περίοδος μᾶς ἔδωσε καὶ καινούργια γεννὰ συγγραφέων στὴν Ρωσσίαν, μὴ γεννὰ πού, παρ' ὅλο πού στὴν γεννὰ τῆς ἀκολουθεῖ τὴν παλαιὰ τὴν ὁμορφίαν.

Ἡ μεταπολεμικὴ περίοδος μᾶς ἔδωσε καὶ καινούργια γεννὰ συγγραφέων στὴν Ρωσσίαν, μὴ γεννὰ πού, παρ' ὅλο πού στὴν γεννὰ τῆς ἀκολουθεῖ τὴν παλαιὰ τὴν ὁμορφίαν.

Ἡ μεταπολεμικὴ περίοδος μᾶς ἔδωσε καὶ καινούργια γεννὰ συγγραφέων στὴν Ρωσσίαν, μὴ γεννὰ πού, παρ' ὅλο πού στὴν γεννὰ τῆς ἀκολουθεῖ τὴν παλαιὰ τὴν ὁμορφίαν.

Ἡ μεταπολεμικὴ περίοδος μᾶς ἔδωσε καὶ καινούργια γεννὰ συγγραφέων στὴν Ρωσσίαν, μὴ γεννὰ πού, παρ' ὅλο πού στὴν γεννὰ τῆς ἀκολουθεῖ τὴν παλαιὰ τὴν ὁμορφίαν.

Ἡ μεταπολεμικὴ περίοδος μᾶς ἔδωσε καὶ καινούργια γεννὰ συγγραφέων στὴν Ρωσσίαν, μὴ γεννὰ πού, παρ' ὅλο πού στὴν γεννὰ τῆς ἀκολουθεῖ τὴν παλαιὰ τὴν ὁμορφίαν.

Ἡ μεταπολεμικὴ περίοδος μᾶς ἔδωσε καὶ καινούργια γεννὰ συγγραφέων στὴν Ρωσσίαν, μὴ γεννὰ πού, παρ' ὅλο πού στὴν γεννὰ τῆς ἀκολουθεῖ τὴν παλαιὰ τὴν ὁμορφίαν.

Ἡ μεταπολεμικὴ περίοδος μᾶς ἔδωσε καὶ καινούργια γεννὰ συγγραφέων στὴν Ρωσσίαν, μὴ γεννὰ πού, παρ' ὅλο πού στὴν γεννὰ τῆς ἀκολουθεῖ τὴν παλαιὰ τὴν ὁμορφίαν.

Ἡ μεταπολεμικὴ περίοδος μᾶς ἔδωσε καὶ καινούργια γεννὰ συγγραφέων στὴν Ρωσσίαν, μὴ γεννὰ πού, παρ' ὅλο πού στὴν γεννὰ τῆς ἀκολουθεῖ τὴν παλαιὰ τὴν ὁμορφίαν.

Ἡ μεταπολεμικὴ περίοδος μᾶς ἔδωσε καὶ καινούργια γεννὰ συγγραφέων στὴν Ρωσσίαν, μὴ γεννὰ πού, παρ' ὅλο πού στὴν γεννὰ τῆς ἀκολουθεῖ τὴν παλαιὰ τὴν ὁμορφίαν.

Ἡ μεταπολεμικὴ περίοδος μᾶς ἔδωσε καὶ καινούργια γεννὰ συγγραφέων στὴν Ρωσσίαν, μὴ γεννὰ πού, παρ' ὅλο πού στὴν γεννὰ τῆς ἀκολουθεῖ τὴν παλαιὰ τὴν ὁμορφίαν.

Ἡ μεταπολεμικὴ περίοδος μᾶς ἔδωσε καὶ καινούργια γεννὰ συγγραφέων στὴν Ρωσσίαν, μὴ γεννὰ πού, παρ' ὅλο πού στὴν γεννὰ τῆς ἀκολουθεῖ τὴν παλαιὰ τὴν ὁμορφίαν.

Ἡ μεταπολεμικὴ περίοδος μᾶς ἔδωσε καὶ καινούργια γεννὰ συγγραφέων στὴν Ρωσσίαν, μὴ γεννὰ πού, παρ' ὅλο πού στὴν γεννὰ τῆς ἀκολουθεῖ τὴν παλαιὰ τὴν ὁμορφίαν.

Ἡ μεταπολεμικὴ περίοδος μᾶς ἔδωσε καὶ καινούργια γεννὰ συγγραφέων στὴν Ρωσσίαν, μὴ γεννὰ πού, παρ' ὅλο πού στὴν γεννὰ τῆς ἀκολουθεῖ τὴν παλαιὰ τὴν ὁμορφίαν.

Ἡ μεταπολεμικὴ περίοδος μᾶς ἔδωσε καὶ καινούργια γεννὰ συγγραφέων στὴν Ρωσσίαν, μὴ γεννὰ πού, παρ' ὅλο πού στὴν γεννὰ τῆς ἀκολουθεῖ τὴν παλαιὰ τὴν ὁμορφίαν.

Ἡ μεταπολεμικὴ περίοδος μᾶς ἔδωσε καὶ καινούργια γεννὰ συγγραφέων στὴν Ρωσσίαν, μὴ γεννὰ πού, παρ' ὅλο πού στὴν γεννὰ τῆς ἀκολουθεῖ τὴν παλαιὰ τὴν ὁμορφίαν.

Ἡ μεταπολεμικὴ περίοδος μᾶς ἔδωσε καὶ καινούργια γεννὰ συγγραφέων στὴν Ρωσσίαν, μὴ γεννὰ πού, παρ' ὅλο πού στὴν γεννὰ τῆς ἀκολουθεῖ τὴν παλαιὰ τὴν ὁμορφίαν.

Ἡ μεταπολεμικὴ περίοδος μᾶς ἔδωσε καὶ καινούργια γεννὰ συγγραφέων στὴν Ρωσσίαν, μὴ γεννὰ πού, παρ' ὅλο πού στὴν γεννὰ τῆς ἀκολουθεῖ τὴν παλαιὰ τὴν ὁμορφίαν.

Ἡ μεταπολεμικὴ περίοδος μᾶς ἔδωσε καὶ καινούργια γεννὰ συγγραφέων στὴν Ρωσσίαν, μὴ γεννὰ πού, παρ' ὅλο πού στὴν γεννὰ τῆς ἀκολουθεῖ τὴν παλαιὰ τὴν ὁμορφίαν.

Ἡ μεταπολεμικὴ περίοδος μᾶς ἔδωσε καὶ καινούργια γεννὰ συγγραφέων στὴν Ρωσσίαν, μὴ γεννὰ πού, παρ' ὅλο πού στὴν γεννὰ τῆς ἀκολουθεῖ τὴν παλαιὰ τὴν ὁμορφίαν.

Ἡ μεταπολεμικὴ περίοδος μᾶς ἔδωσε καὶ καινούργια γεννὰ συγγραφέων στὴν Ρωσσίαν, μὴ γεννὰ πού, παρ' ὅλο πού στὴν γεννὰ τῆς ἀκολουθεῖ τὴν παλαιὰ τὴν ὁμορφίαν.

Ἡ μεταπολεμικὴ περίοδος μᾶς ἔδωσε καὶ καινούργια γεννὰ συγγραφέων στὴν Ρωσσίαν, μὴ γεννὰ πού, παρ' ὅλο πού στὴν γεννὰ τῆς ἀκολουθεῖ τὴν παλαιὰ τὴν ὁμορφίαν.

Ἡ μεταπολεμικὴ περίοδος μᾶς ἔδωσε καὶ καινούργια γεννὰ συγγραφέων στὴν Ρωσσίαν, μὴ γεννὰ πού, παρ' ὅλο πού στὴν γεννὰ τῆς ἀκολουθεῖ τὴν παλαιὰ τὴν ὁμορφίαν.

Ἡ μεταπολεμικὴ περίοδος μᾶς ἔδωσε καὶ καινούργια γεννὰ συγγραφέων στὴν Ρωσσίαν, μὴ γεννὰ πού, παρ' ὅλο πού στὴν γεννὰ τῆς ἀκολουθεῖ τὴν παλαιὰ τὴν ὁμορφίαν.

Ἡ μεταπολεμικὴ περίοδος μᾶς ἔδωσε καὶ καινούργια γεννὰ συγγραφέων στὴν Ρωσσίαν, μὴ γεννὰ πού, παρ' ὅλο πού στὴν γεννὰ τῆς ἀκολουθεῖ τὴν παλαιὰ τὴν ὁμορφίαν.

Ἡ μεταπολεμικὴ περίοδος μᾶς ἔδωσε καὶ καινούργια γεννὰ συγγραφέων στὴν Ρωσσίαν, μὴ γεννὰ πού, παρ' ὅλο πού στὴν γεννὰ τῆς ἀκολουθεῖ τὴν παλαιὰ τὴν ὁμορφίαν.

Ἡ μεταπολεμικὴ περίοδος μᾶς ἔδωσε καὶ καινούργια γεννὰ συγγραφέων στὴν Ρωσσίαν, μὴ γεννὰ πού, παρ' ὅλο πού στὴν γεννὰ τῆς ἀκολουθεῖ τὴν παλαιὰ τὴν ὁμορφίαν.

Ἡ μεταπολεμικὴ περίοδος μᾶς ἔδωσε καὶ καινούργια γεννὰ συγγραφέων στὴν Ρωσσίαν, μὴ γεννὰ πού, παρ' ὅλο πού στὴν γεννὰ τῆς ἀκολουθεῖ τὴν παλαιὰ τὴν ὁμορφίαν.

Ἡ μεταπολεμικὴ περίοδος μᾶς ἔδωσε καὶ καινούργια γεννὰ συγγραφέων στὴν Ρωσσίαν, μὴ γεννὰ πού, παρ' ὅλο πού στὴν γεννὰ τῆς ἀκολουθεῖ τὴν παλαιὰ τὴν ὁμορφίαν.

Ἡ μεταπολεμικὴ περίοδος μᾶς ἔδωσε καὶ καινούργια γεννὰ συγγραφέων στὴν Ρωσσίαν, μὴ γεννὰ πού, παρ' ὅλο πού στὴν γεννὰ τῆς ἀκολουθεῖ τὴν παλαιὰ τὴν ὁμορφίαν.

Ἡ μεταπολεμικὴ περίοδος μᾶς ἔδωσε καὶ καινούργια γεννὰ συγγραφέων στὴν Ρωσσίαν, μὴ γεννὰ πού, παρ' ὅλο πού στὴν γεννὰ τῆς ἀκολουθεῖ τὴν παλαιὰ τὴν ὁμορφίαν.

Ἡ μεταπολεμικὴ περίοδος μᾶς ἔδωσε καὶ καινούργια γεννὰ συγγραφέων στὴν Ρωσσίαν, μὴ γεννὰ πού, παρ' ὅλο πού στὴν γεννὰ τῆς ἀκολουθεῖ τὴν παλαιὰ τὴν ὁμορφίαν.

Ἡ μεταπολεμικὴ περίοδος μᾶς ἔδωσε καὶ καινούργια γεννὰ συγγραφέων στὴν Ρωσσίαν, μὴ γεννὰ πού, παρ' ὅλο πού στὴν γεννὰ τῆς ἀκολουθεῖ τὴν παλαιὰ τὴν ὁμορφίαν.

Ἡ μεταπολεμικὴ περίοδος μᾶς ἔδωσε καὶ καινούργια γεννὰ συγγραφέων στὴν Ρωσσίαν, μὴ γεννὰ πού, παρ' ὅλο πού στὴν γεννὰ τῆς ἀκολουθεῖ τὴν παλαιὰ τὴν ὁμορφίαν.

Ἡ μεταπολεμικὴ περίοδος μᾶς ἔδωσε καὶ καινούργια γεννὰ συγγραφέων στὴν Ρωσσίαν, μὴ γεννὰ πού, παρ' ὅλο πού στὴν γεννὰ τῆς ἀκολουθεῖ τὴν παλαιὰ τὴν ὁμορφίαν.

Ἡ μεταπολεμικὴ περίοδος μᾶς ἔδωσε καὶ καινούργια γεννὰ συγγραφέων στὴν Ρωσσίαν, μὴ γεννὰ πού, παρ' ὅλο πού στὴν γεννὰ τῆς ἀκολουθεῖ τὴν παλαιὰ τὴν ὁμορφίαν.

Ἡ μεταπολεμικὴ περίοδος μᾶς ἔδωσε καὶ καινούργια γεννὰ συγγραφέων στὴν Ρωσσίαν, μὴ γεννὰ πού, παρ' ὅλο πού στὴν γεννὰ τῆς ἀκολουθεῖ τὴν παλαιὰ τὴν ὁμορφίαν.

Ἀνέκδοτα

Ὁ Ντιντερό πρὸς τοὺς μὴ μὲσα μὲ τὸν Ρουσσὸ στῆς ὁδοὺς μᾶς λίανης.

—Νὰ ἕνα μέσο, εἶπε ὁ Ρουσσὸ πού πολλὰς φορές σκέφθηκε νὰ πινῇ γιὰ ν' ἀπαλλαγῇ ἀπ' τὴ ζωὴ.

—Καὶ γιὰτὶ δὲν τὸ ἐκαίμε; τὸν ρώτησε ἀπαράχαος ὁ Ντιντερό.

Ὁ Ρουσσὸ ἐκπλαγῆς μὲ τὴν ἀπάντησιν τοῦ φίλου του, τοῦ εἶπε:

—Γιὰτὶ ἐδῶκα τὸ γέρι μου μὲσα στὸ νερό κ' εἶδα πῶς ἦταν πάρα πολὺ κρύο.

Ὁ Ντιντερό πρὸς τοὺς μὴ μὲσα μὲ τὸν Ρουσσὸ στῆς ὁδοὺς μᾶς λίανης.

—Νὰ ἕνα μέσο, εἶπε ὁ Ρουσσὸ πού πολλὰς φορές σκέφθηκε νὰ πιν

Ίατρος της οικογενείας

Ελισάβετ, ένταῦθα. — Όμοιο- γό ότι ή θέσις σας είναι δύσκολη, και ότι ο όλος τόν όποιον παίξετε, δεν είναι δυ- νατόν να διακοσμή επί πολὺ ἀκούη. Είμαι τῆς γνώμης ότι ή κατάσταση σας υπορεί να διορθωθῇ, ὅτι ὅμως οἰκτικῶς. Πόδε τού- τοις ποίπει νά ὀλισθήτε με ὑπομονήν και ἐγκριστήσιν. Έγυετε ὅτ' ὄψει σας ότι θά ὑποβληθῇτε και σέ μιὰ σκεπτική διαπάνη.

Η κατάσταση σας είναι ἀποτέλεσμα δύο αἰτίων: α) ἑνός τῆς ἀσφαλείας τῆς ὠθη- κῆς, και α) ἑνός τῆς νευρικής ἰδιοσυγ- κρασίας σας. Όρεῖσθε συνεπῶς νά φροντί- σετε δια τήν ἐξουδετέρωσιν καί τῶν δύο αἰτίων αἰτίων. Πόδε τούτοις σᾶς συνιστῶ νά παίνετε επί ὅ τούλάχιστον μήνης τὸ Progyron Schering εἰς δισκί. Συγγρό- νως νά ὑποβληθῇτε σέ μιὰ θεραπεία δι' ἐ- νέσεων στρουγνίνης τοῦ 1 γιλιοστοῦ.

Θά κάμινετε κάθε ἡμέρα 15 ἐνέσεις. Έάν ἐκαστήσιντες ὅλα τ' ἀνωτέρω, ή κατάσταση σας θά βελτιωθῇ κατά πολὺ.

Χ. 4. Δεν ὑπάρχει λόγος ἀνησυχίας. Η παρουσάζουμένη κατάσταση εἰς ἀπολύτως φυσιολογική. Ἀπαιτεῖται μόνον σχετική καλαιοσύνη.

Μαο. Κ. Ἀγγ. Σᾶς συνιστῶ ν' ἀκολου- θήσετε τήν ἀναφερομένην συμβουλήν τῆς Ήμερολόγου. Εἶναι μοναδική.

Ἀδελφόν. Θεσπίζω. (Νά κἀν ἡ γοῖσιν τοῦ Huile de paraffine. Δυὸ κο- λυμβία τῆς σούπας ἡμεροσίνως ποῶι και βράδυ ἀκούην.

Τακτικόν ἀναγνώστῃ ν. Μ.Μ. Νά σταματήσετε τὰς πλύσεις, ἐφ' ὅσον ἐ- γυετε συνηθισμένον, και νά παίνετε ἀπὸ τὸ κατεστῶτον ἀναφορομένην σάμακον 4 cachets ἡμεροσίνως:

Sulfate	de soude	1	à à
Bicarbonate	»	1	0, 25
Benzoate de soude			0, 10
Salol			0, 10
Urotropine			0, 25
Bleu de methylene			0, 001

Μετά παρέλευσιν τούλάχιστον 15 ἡμε- ρῶν ν' ἀρχίσετε και πάλιν τὰς πλύσεις, με- ὅσον τὸ δυνατόν ἀποστέρων διάλυσιν ὑπερ- μαγγανικοῦ.

Επίσης νά ἐξακολουθήσετε τήν διαίταν σας.

Δυστυχισμένον ν. ο. ν. Τὰς ἐ- νέσεις ὀρεῖσθε νά τὰς συνεχίσετε ἐπὶ ἑν ἔτος τούλάχιστον. Τὸ φαγητόν σας νά ποι- κίλλεται τούλάχιστον μιὰ φορά τὴν ἡμέρα με κρέας, ἄφωνα φρούτα και ἡσοῦς κα- ποῦς, τῶρα τὸν γεμῶνα. Κρασί ὅχι περισσό- τερον ἀπὸ μισὸ ποτηράκι σέ κάθε φαγητό. Ὁ περὶπατος θά σᾶς ὀφελήσῃ ἐάν γίνεσθαι με σύστημα, ὅτλ. 2-3 ὥρες τῆς ἡμέρας, διαμοιραζόμενες ποῶι και βράδυ. Τονωτικόν καλύπτει ἀπὸ τὴν ἐκλεπτήν τρωφὴν δὲν ὑπάρχει.

Ρ. Ρ. Ρ. 101. Ἀπαντῶ σὲ τὸ πρῶτον ἐ- ρώτημά σας: Η παρὰπροσμένη ἀνωμαλία δὲν ποίπει νά σᾶς ἀνησυγῇ καθότι εἶναι φυσιολογική. Πάντως, ἐφ' ὅσον νομίζετε ότι αὐτὸ σᾶς κοροῖζει, παίνετε ἕνα σκα- νάκι Eupuline πρὸ τῆς κατακλί- σεις. Ὅσον ἀφορᾷ τὸ δεύτερον ἐρώτημά σας, συνιστῶ ὑποστηρίξω. Τὸ ζήτημα τοῦ πνευμονοκώματος σας θά ἐξαποτῇ ἀπὸ τὸν ὁρῶντα ἱατρόν σας.

Τακτικόν ἀναγνώστῃ ν. Ε. ν. τ. α. ὅ θ. α. Ἀπαντῶ και εἰς τὰ πάντα ἐ- ρωτήματά σας: 1) ἐφ' ὅσον προῦπῃρξε αι- τία δὲν ποίπει νά σᾶς ἐκπλήσῃ τὸ πῶς πορῶνται τὰ κακόν. 2) Τόσους θεραπεύεις ὑπάρχει ἀλλὰ ποίπει ν' ἀποταθῇ σέ ἐιδικ- ῶτατον ἱατρόν. 3) Δεν σᾶς συνιστῶ γά- μον. 4) Δεν εἶμαι ἀκούσιος ἐπ' αὐτοῦ τοῦ ζητήματος. Πάντως, τὸ νομίζω δυνατόν. 5) Κάνετε κάθε βράδυ πρὸ τῆς κατακλί- σεις ἕνα ζεστὸ ποδύλουτον με μαγειρικὸν ἄλας. Μετὰ τὸ λουτοῦν, τοίβετε τὰ πό- σιγοντα μέρη, με ἕνα λευκὸν φανεμένο σπῆ φωτιά.

Ίατρος Γ. ΓΟΥΡΛΑΣ

Κουβεν- τούλες

Μιὰ ποικιλία ἐφημερίδων καταφέρεται ἐναν- τίων τῶν ἐργαζομένων γυναικῶν και πο- τείνει νά ἀποπειροθῇ ὅλες ἀπὸ τῆς θέσε- ρος κατέχον. γκαί ἐξ αἰτίας τῶν μένων οἱ ἄνδρες γωρὶς δουλεύει. Διηλαθῇ, οὔτε λί- γο οὔτε πολὺ, ἀποδίδει τὴν ἀνεργίαν πρὸ μασιζῆς ὀλοκλήρῃ τὴν ἀνυπόστατη στήν ἐργασία τῆς γυναικῆς! Δεν ἐξετάζω τὸ ότι ή καταφερομένη με πέτριον τρόπον ἐφημε- ρίς συγκαταλέγει μεταξὺ τῶν ἐκλεπτικῶ- ρων συνενοχῶν τῆς μίαν κορίαν, εἰς τὴν γωρὶς τῆς ὁποίας πολλὰ ὀφείλει, ἀλλὰ λέγω αὐτὸ μόνον: ότι ὅσοι στέχουν ή ὑπο- τίθεται ὅτι στέχουν κάπως πρὸ ψηλά ἀπὸ τοῦς ἄλλους διανοητικῶς, θά ἦτο ποσινῶ- τερον νά μὴ περῶν στήν δημοσιότητα μιὰ ἰδέα πρὸ τοῦς ἡλθε ἐξωτερικά, ἀλλὰ νά τὴν μελετοῦν ποσιν, νά τὴν ἐντρίβουν. Ποίπει νά σκεφθῶν ὅσοι καταφερόνται ἐναντίον τῆς ἐργασίας τῆς γυναικῆς, ότι δὲν ἀναι- γη ή γυναικα στὰ ἄνδρκα ἐπαγγέλματα γκαί τῆς ἔκανε γοῦστο, ἀλλὰ γκαί εἰς ἀνάγκη νά τὸ κάμῃ γκαί νά ἔχῃ. Οἱ κα- ταφερόμενοι ἐναντίον τῆς ἐργασίας τῆς γυ- ναικῆς σκέπτονται μόνον τῆς παντοειμα- γες, αὐτῆς πρὸ ἔχουν κάποια ποσινῶ- τερα, ἀλλὰ τῆς ἀνυπόστατης δὲν τῆς λογαριάζουν καθόλου, οὔτε τῆς ἀποστάσεως γῆρας και ὁσωνές. «Θα ἔχουν ὅπου, ἐξῶθεν τῶσα χρόνια πρὸν ἀρχίσουν νά ἐργάζωνται» ἀπα- ντοῦν οἱ μισογῖνοι, ἀλλὰ τὸ νομίζω οἱ κῶ- νιοι αὐτοὶ εὐκολὸ νά γωρὶς κανεὶς πῶσω: Εἶναι βέβαιον ότι σέ πλεονέκτημα γοῦνα ἐ- ζούσαμε πρὸ ἀπλᾶ, πρὸ λῆτα, δὲν ἔγυαυ συνεήσεις και ἀνάγκες πρὸ τῶρα με ἐγί- ναν ἀποσπῆρες, ἀλλὰ μπορεὶ κανεὶς ν' ἀφαιρέσῃ ἀπὸ τὴν τρωγὴν κοινωνία, ότι τῆς ἔδωσε ή ἐξέλιξις: Ἄς ζητήσωμε εἰς ἕνα ἀπ' αὐτοῦς τοῦς κυρίους νά με θεω- ροῦν τὸ σπῆ τὸν ἦ νά με πηγαίνῃ με τὸ αὐτοκίνητο σπῆ τὸν ἦ νά με πηγαίνῃ σπῆν κινηματογράφον. «Ὅλα εἶναι ἀλληλέν- δετα: ή πορὸς δὲν μπορεὶ παρὰ νά ἐγῇ και τὰ δυσάρεστα ἐπακλόμῃ τῆς, και αὐτῇ, κυρίως αὐτῇ, εἶναι ή ἀφορμὴ τῆς κρίσεως πρὸ παρὰπρῆται τῶρα. Δεν εἶναι ή ἐργασία τῆς γυναικῆς πρὸ ἔφερε τὴν ἀ- νεργίαν, ἀλλὰ ή κατένοησις τῶν ἐργα- τῶν γωρὶν: ή μηχανή. Μποροῦμε νά κα- ταστρέψωμε τῇ μηχανῇ: μπορεὶ νά ὀπι- σθογοῦσῃ ή ἀνυπόστατης: Ὅχι βέβαια. Ὁ, λοιπόν, ἄς με ποσινῶνται νά φωστῶνται σπῆν γυναικῇ τὴν αἰτία τῆς κρίσεως και τῆς ἀνεργίας και ἄς τὴν ἀφίσουν νά δου- λεύῃ ἐφ' ὅσον δὲν τῆς ἀνυπόσταται τὸ δικαί- ωμα νά ἔχῃ.

Μόδα

Μήκαμε πλέον γκα καλὰ στήν περίοδο τῶν δεξιώσεων, γκαί ὅσο και ἂν λέμε ότι κατηγρήθησαν ὅλα πρὸς λόγῳ κρίσεως, οὔ- τε ή συγκεντρώσεις, οὔτε ή χοροσπορίδες λείπουν. Γκα τῆς συγκεντρώσεις λουπὸν αὐ- τῆς τῆς ἐποχῆς εἶναι πολὺ σπῆν μόδα, τὸ ὑπόστο σπῆν, τὸ καλὸν βελούδο και κάθε ὑπόστο καλὸν, πρὸ ποσινῶνται ἰδίως ἀπὸ τῆς νέας. Η ποσινῶνται ὅμως αὐτῇ ἔχει και τῶς κατακλίσεως τῆς και οἱ κατακλί- σεις εἶναι οἱ σπῆν πρὸ ἔχουν τὴν ἐντυ- γία νά ἔχουν νεκρὰ σπῆν. Σ' αὐτοῦς δὲν ἀσείει ὀδύνη πρὸ βελούδο τῆς γυναι- κῆς τῶς νά ποσινῶνται καλὸν. Σπῆν ποσινῶ- νται αὐτῇ, ὅσο ποσινῶνται τὰ ἀποσπῶνται π. γ. μιὰ μακρὰ λευκὴ τρυπὴ ἀπὸ σπῆν πρὸ κατακλίσεως σέ μιὰ σούπᾳ ἀπὸ καλὸν σπῆν ή πολὺ σπῆν μαῦρον βελούδο.

Η μακρὸς αὐτῆς τρυπὴ ή καλῶς εἶ- ναι πολὺ σπῆν ὁδὸν αὐτῇ τὴν σπῆν, καί ἔχουν και τὸ ποσινῶν νά λεπταίνων τὴν σπῆν.

Ἄλλοτε γίνονται με ζῶνη, ἄλλοτε γω-

Ὁρασιότη κάπα ἀπὸ λωπαρόλη πρὸ γωρὶς ἕνα μαγιὸ ἀπὸ νερὰ μαῦρο.

κα με βραδυνὴ τουαλέτα, ὅπως ποίπει σπῆν ὄρα.

Ξερώτε πῶς λέγονται αὐτῆς ή τουαλέ- τας: «Ἐπ' τὰ ὡς δέχων ή ἀπ' τὸ ὡς δέχων».

Ἄς τομῆσωμε πρὸ νά ξαναποῦμε ὅτι Μόδα, δὲν εἶναι ἕνα ἐμπνευσμένον ὄντος. Μὲ μποροῦσε γάμῃ ἄλλοιως, ἀπὸ τὸ ὀηλοκῶ:...

Τὰ μαλλιά

Καθὼς ἀρχίζουν ή ἀποκομῆς, τίθεται πρὸς τὸ ζήτημα τῶν μαλλίων ἐπὶ τάπη- τὶ κτένισμα ποίπει ν' ἀκολουθήσῃ, ὅσο ὑποσπῶνται ν' ἀπαντήσωμε «κεῖνον πρὸς πηγαίνω» ἀλλὰ οἱ μεγάλοι διδάσκαλοι κομμωτικῆς τῆς γῆς δίδουν καλὴν ἀπα- ντήσιν: «Δεν ὑπάρχει, λένε, κτένισμα πρὸς ὁδὸν. Ὅλα πηγαίνω». Ὅθιναι ν' εἶναι καλοστρατημένα κτλ. κτλ. Ἐγώ ποίπει πρὸς τὰ λεγόμενα τῶν κυρίων αὐτῶν, δὲν ὑπο- γει: πᾶν πρὸς ὁδὸν καλὸν πρὸς τῶν γυναικῶν κεφάλι ἀπὸ τὸ νά εἶναι κτενισ- μένον ἀπὸ ὅτι ἀπαιτεῖ ή ἐκδοσὴ πρὸς ὁδὸν. Τὸ γωρὶς δὲ εἶναι ἕνα: «Ὅτι δὲν ἔ- χουν πρὸς κεφάλι με μακρὰ μαλλιά, Ἄκουη και ἡλικιωμένες κυρίες ἀποσπῶν- ται ἔχουν τὰ μαλλιά τους, μολοῦν ή λευκὰ ή γκρίζονα ν.

Η μόνη διαφορά εἶναι ότι ποίπει νά παρουσιάζει τὸ κεφάλι πρὸ σπῆν ὁδὸν καί νά ἀκολουθῇ τὸ εἶδος τῶν γω-

Ἡ μόδerna ἐπίπλωσις

Η μόδerna ἐπὶ τὰ καλὰ τῆς, ἀλλὰ ἔ- γει και τὰ κακὰ τῆς π. γ. ἐπέβαλε πλέον σπῆν σπῆν πρὸς κτενισμα τῶρα τὴν κεν- τρική θέσιν και κατένοησις τῆς σπῆν- τας και τὰ ἔχουν πρὸς μερικὸς ρομαντι- κῶς ποσινῶν τῶς. Δεν θέλωμε βέβαια νά

Καί ποῦ ὅσοι σπῆν τὸπο μας εἶναι ή οἰκογενειακή ἀναποσῇ και αὐτοῦς ἴσως εἶναι ὁ λόγος πρὸς γαλῶνται ὁδὸν ή ἴθικη. Ἀσγολοῦμεθα με ἐ- παγγέλματα ζήτηματα με οἰκονομολογικά, ἀλλὰ εἰδεί- ζαμε ποτὶ τὰ πρᾶκτῶν ἐν- διαφέρων γκα τὴν διάπλα- σίς ψυχῆς: Καί ή παρὰλει- ψις αὐτῇ ὀφείλεται ἀποκλει- στικά σπῆς γωρὶς, οἱ ὅ- ποιοι παίρνουν πολὺ ἀνῆ- ριστὰ τὸ ζήτημα τῆς ἀνα- τρώσεως τῶν παιδιῶν ή μάλ- λον δὲν ἔχουν νά τὸ με- ταγερῶν. Νομίζετε ότι εἶναι εὐκολὸ πᾶν νά γωρὶς κανεὶς τὴν παιδι- κή ψυχὴ και νά τὴν δια- πλάσῃ: Ἐν ποῦτοις ὅλοι οἱ γωρὶς δὲν εἶναι ὅ- μοιοι και πρὸς πᾶσης ἐνεο- γείας ποίπει νά καταλάβῃ κανεὶς τί γωρὶς ἔχει ἀπέναντι τοῦ καί σπῆν με αὐτὸν νά βροδίσῃ. Ἐπὶ- γωρὶς γωρὶς παιδιῶν πρὸς θέλουν καθοδηγῆσαι με τὸ καλὸ, σέ ἄλλους τωρὶς- ζεῖ ή ἀσπῆν τῆς καί ἄλ- λα τέλος ἀπαιτοῦν με τὸ αὐτοῦς ὅπως κανὼς λέ- με.

Ἐγώ ποίπει πρὸς γα- λῶν αὐτοὶ οἱ ἴδιοι τὰ παιδιὰ τους, εἰτε με ὑπερβολικὰ χάδι εἰτε με ὑπερβολικὴ ἀν- σιρότητα, εἰτε με ἀπαγόρευσις κάθε πρᾶ- τοῦδους.

Οἱ γωρὶς δὲν ποίπει οὔτε νά ἀπαγορεύ- ουν, οὔτε νά τιμωροῦν, ἀλλὰ νά καλο- ὀη γωρὶν.

Καί ποῦ ὅσοι σπῆν τὸπο μας εἶναι ή οἰκογενειακή ἀναποσῇ και αὐτοῦς ἴσως εἶναι ὁ λόγος πρὸς γαλῶνται ὁδὸν ή ἴθικη. Ἀσγολοῦμεθα με ἐ- παγγέλματα ζήτηματα με οἰκονομολογικά, ἀλλὰ εἰδεί- ζαμε ποτὶ τὰ πρᾶκτῶν ἐν- διαφέρων γκα τὴν διάπλα- σίς ψυχῆς: Καί ή παρὰλει- ψις αὐτῇ ὀφείλεται ἀποκλει- στικά σπῆς γωρὶς, οἱ ὅ- ποιοι παίρνουν πολὺ ἀνῆ- ριστὰ τὸ ζήτημα τῆς ἀνα- τρώσεως τῶν παιδιῶν ή μάλ- λον δὲν ἔχουν νά τὸ με- ταγερῶν. Νομίζετε ότι εἶναι εὐκολὸ πᾶν νά γωρὶς κανεὶς τὴν παιδι- κή ψυχὴ και νά τὴν δια- πλάσῃ: Ἐν ποῦτοις ὅλοι οἱ γωρὶς δὲν εἶναι ὅ- μοιοι και πρὸς πᾶσης ἐνεο- γείας ποίπει νά καταλάβῃ κανεὶς τί γωρὶς ἔχει ἀπέναντι τοῦ καί σπῆν με αὐτὸν νά βροδίσῃ. Ἐπὶ- γωρὶς γωρὶς παιδιῶν πρὸς θέλουν καθοδηγῆσαι με τὸ καλὸ, σέ ἄλλους τωρὶς- ζεῖ ή ἀσπῆν τῆς καί ἄλ- λα τέλος ἀπαιτοῦν με τὸ αὐτοῦς ὅπως κανὼς λέ- με.

Ἐγώ ποίπει πρὸς γα- λῶν αὐτοὶ οἱ ἴδιοι τὰ παιδιὰ τους, εἰτε με ὑπερβολικὰ χάδι εἰτε με ὑπερβολικὴ ἀν- σιρότητα, εἰτε με ἀπαγόρευσις κάθε πρᾶ- τοῦδους.

Οἱ γωρὶς δὲν ποίπει οὔτε νά ἀπαγορεύ- ουν, οὔτε νά τιμωροῦν, ἀλλὰ νά καλο- ὀη γωρὶν.

Καί ποῦ ὅσοι σπῆν τὸπο μας εἶναι ή οἰκογενειακή ἀναποσῇ και αὐτοῦς ἴσως εἶναι ὁ λόγος πρὸς γαλῶνται ὁδὸν ή ἴθικη. Ἀσγολοῦμεθα με ἐ- παγγέλματα ζήτηματα με οἰκονομολογικά, ἀλλὰ εἰδεί- ζαμε ποτὶ τὰ πρᾶκτῶν ἐν- διαφέρων γκα τὴν διάπλα- σίς ψυχῆς: Καί ή παρὰλει- ψις αὐτῇ ὀφείλεται ἀποκλει- στικά σπῆς γωρὶς, οἱ ὅ- ποιοι παίρνουν πολὺ ἀνῆ- ριστὰ τὸ ζήτημα τῆς ἀνα- τρώσεως τῶν παιδιῶν ή μάλ- λον δὲν ἔχουν νά τὸ με- ταγερῶν. Νομίζετε ότι εἶναι εὐκολὸ πᾶν νά γωρὶς κανεὶς τὴν παιδι- κή ψυχὴ και νά τὴν δια- πλάσῃ: Ἐν ποῦτοις ὅλοι οἱ γωρὶς δὲν εἶναι ὅ- μοιοι και πρὸς πᾶσης ἐνεο- γείας ποίπει νά καταλάβῃ κανεὶς τί γωρὶς ἔχει ἀπέναντι τοῦ καί σπῆν με αὐτὸν νά βροδίσῃ. Ἐπὶ- γωρὶς γωρὶς παιδιῶν πρὸς θέλουν καθοδηγῆσαι με τὸ καλὸ, σέ ἄλλους τωρὶς- ζεῖ ή ἀσπῆν τῆς καί ἄλ- λα τέλος ἀπαιτοῦν με τὸ αὐτοῦς ὅπως κανὼς λέ- με.

Ἐγώ ποίπει πρὸς γα- λῶν αὐτοὶ οἱ ἴδιοι τὰ παιδιὰ τους, εἰτε με ὑπερβολικὰ χάδι εἰτε με ὑπερβολικὴ ἀν- σιρότητα, εἰτε με ἀπαγόρευσις κάθε πρᾶ- τοῦδους.

Οἱ γωρὶς δὲν ποίπει οὔτε νά ἀπαγορεύ- ουν, οὔτε νά τιμωροῦν, ἀλλὰ νά καλο- ὀη γωρὶν.

Καί ποῦ ὅσοι σπῆν τὸπο μας εἶναι ή οἰκογενειακή ἀναποσῇ και αὐτοῦς ἴσως εἶναι ὁ λόγος πρὸς γαλῶνται ὁδὸν ή ἴθικη. Ἀσγολοῦμεθα με ἐ- παγγέλματα ζήτηματα με οἰκονομολογικά, ἀλλὰ εἰδεί- ζαμε ποτὶ τὰ πρᾶκτῶν ἐν- διαφέρων γκα τὴν διάπλα- σίς ψυχῆς: Καί ή παρὰλει- ψις αὐτῇ ὀφείλεται ἀποκλει- στικά σπῆς γωρὶς, οἱ ὅ- ποιοι παίρνουν πολὺ ἀνῆ- ριστὰ τὸ ζήτημα τῆς ἀνα- τρώσεως τῶν παιδιῶν ή μάλ- λον δὲν ἔχουν νά τὸ με- ταγερῶν. Νομίζετε ότι εἶναι εὐκολὸ πᾶν νά γωρὶς κανεὶς τὴν παιδι- κή ψυχὴ και νά τὴν δια- πλάσῃ: Ἐν ποῦτοις ὅλοι οἱ γωρὶς δὲν εἶναι ὅ- μοιοι και πρὸς πᾶσης ἐνεο- γείας ποίπει νά καταλάβῃ κανεὶς τί γωρὶς ἔχει ἀπέναντι τοῦ καί σπῆν με αὐτὸν νά βροδίσῃ. Ἐπὶ- γωρὶς γωρὶς παιδιῶν πρὸς θέλουν καθοδηγῆσαι με τὸ καλὸ, σέ ἄλλους τωρὶς- ζεῖ ή ἀσπῆν τῆς καί ἄλ- λα τέλος ἀπαιτοῦν με τὸ αὐτοῦς ὅπως κανὼς λέ- με.

Ἐγώ ποίπει πρὸς γα- λῶν αὐτοὶ οἱ ἴδιοι τὰ παιδιὰ τους, εἰτε με ὑπερβολικὰ χάδι εἰτε με ὑπερβολικὴ ἀν- σιρότητα, εἰτε με ἀπαγόρευσις κάθε πρᾶ- τοῦδους.

Οἱ γωρὶς δὲν ποίπει οὔτε νά ἀπαγορεύ- ουν, οὔτε νά τιμωροῦν, ἀλλὰ νά καλο- ὀη γωρὶν.

Καί ποῦ ὅσοι σπῆν τὸπο μας εἶναι ή οἰκογενειακή ἀναποσῇ και αὐτοῦς ἴσως εἶναι ὁ λόγος πρὸς γαλῶνται ὁδὸν ή ἴθικη. Ἀσγολοῦμεθα με ἐ- παγγέλματα ζήτηματα με οἰκονομολογικά, ἀλλὰ εἰδεί- ζαμε ποτὶ τὰ πρᾶκτῶν ἐν- διαφέρων γκα τὴν διάπλα- σίς ψυχῆς: Καί ή παρὰλει- ψις αὐτῇ ὀφείλεται ἀποκλει- στικά σπῆς γωρὶς, οἱ ὅ- ποιοι παίρνουν πολὺ ἀνῆ- ριστὰ τὸ ζήτημα τῆς ἀνα- τρώσεως τῶν παιδιῶν ή μάλ- λον δὲν ἔχουν νά τὸ με- ταγερῶν. Νομίζετε ότι εἶναι εὐκολὸ πᾶν νά γωρὶς κανεὶς τὴν παιδι- κή ψυχὴ και νά τὴν δια- πλάσῃ: Ἐν ποῦτοις ὅλοι οἱ γωρὶς δὲν εἶναι ὅ- μοιοι και πρὸς πᾶσης ἐνεο- γείας ποίπει νά καταλάβῃ κανεὶς τί γωρὶς ἔχει ἀπέναντι τοῦ καί σπῆν με αὐτὸν νά βροδίσῃ. Ἐπὶ- γωρὶς γωρὶς παιδιῶν πρὸς θέλουν καθοδηγῆσαι με τὸ καλὸ, σέ ἄλλους τωρὶς- ζεῖ ή ἀσπῆν τῆς καί ἄλ- λα τέλος ἀπαιτοῦν με τὸ αὐτοῦς ὅπως κανὼς λέ- με.

Ἐγώ ποίπει πρὸς γα- λῶν αὐτοὶ οἱ ἴδιοι τὰ παιδιὰ τους, εἰτε με ὑπερβολικὰ χάδι εἰτε με ὑπερβολικὴ ἀν- σιρότητα, εἰτε με ἀπαγόρευσις κάθε πρᾶ- τοῦδους.

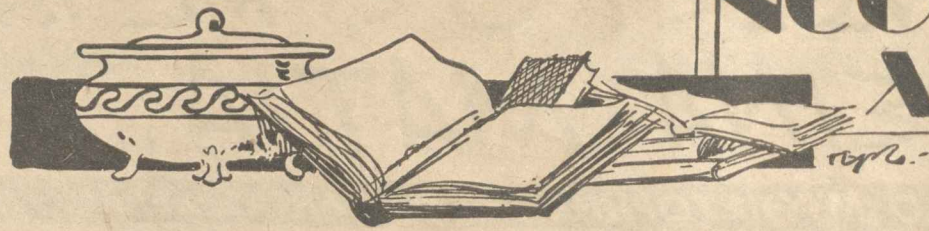
Οἱ γωρὶς δὲν ποίπει οὔτε νά ἀπαγορεύ- ουν, οὔτε νά τιμωροῦν, ἀλλὰ νά καλο- ὀη γωρὶν.

Καί ποῦ ὅσοι σπῆν τὸπο μας εἶναι ή οἰκογενειακή ἀναποσῇ και αὐτοῦς ἴσως εἶναι ὁ λόγος πρὸς γαλῶνται ὁδὸν ή ἴθικη. Ἀσγολοῦμεθα με ἐ- παγγέλματα ζήτηματα με οἰκονομολογικά, ἀλλὰ εἰδεί- ζαμε ποτὶ τὰ πρᾶκτῶν ἐν- διαφέρων γκα τὴν διάπλα- σίς ψυχῆς: Καί ή παρὰλει- ψις αὐτῇ ὀφείλεται ἀποκλει- στικά σπῆς γωρὶς, οἱ ὅ- ποιοι παίρνουν πολὺ ἀνῆ- ριστὰ τὸ ζήτημα τῆς ἀνα- τρώσεως τῶν παιδιῶν ή μάλ- λον δὲν ἔχουν νά τὸ με- ταγερῶν. Νομίζετε ότι εἶναι εὐκολὸ πᾶν νά γωρὶς κανεὶς τὴν παιδι- κή ψυχὴ και νά τὴν δια- πλάσῃ: Ἐν ποῦτοις ὅλοι οἱ γωρὶς δὲν εἶναι ὅ- μοιοι και πρὸς πᾶσης ἐνεο- γείας ποίπει νά καταλάβῃ κανεὶς τί γωρὶς ἔχει ἀπέναντι τοῦ καί σπῆν με αὐτὸν νά βροδίσῃ. Ἐπὶ- γωρὶς γωρὶς παιδιῶν πρὸς θέλουν καθοδηγῆσαι με τὸ καλὸ, σέ ἄλλους τωρὶς- ζεῖ ή ἀσπῆν τῆς καί ἄλ- λα τέλος ἀπαιτοῦν με τὸ αὐτοῦς ὅπως κανὼς λέ- με.

Ἐγώ ποίπει πρὸς γα- λῶν αὐτοὶ οἱ ἴδιοι τὰ παιδιὰ τους, εἰτε με ὑπερβολικὰ χάδι εἰτε με ὑπερβολικὴ ἀν- σιρότητα, εἰτε με ἀπαγόρευσις κάθε πρᾶ- τοῦδους.

Οἱ γωρὶς δὲν ποίπει οὔτε νά ἀπαγορεύ- ουν, οὔτε νά τιμωροῦν, ἀλλὰ νά καλο- ὀη γωρὶν.

Καί ποῦ ὅσοι σπῆν τὸπο μας εἶναι ή οἰκογενειακή ἀναποσῇ και αὐτοῦς ἴσως εἶναι ὁ λόγος πρὸς γαλῶνται ὁδὸν ή ἴθικη. Ἀσγολοῦμεθα με ἐ- παγγέλματα ζήτηματα με οἰκονομολογικά, ἀλλὰ εἰδεί- ζαμε ποτὶ τὰ πρᾶκτῶν ἐν- διαφέρων γκα τὴν διάπλα- σίς ψυχῆς: Καί ή παρὰλει- ψις αὐτῇ ὀφείλεται ἀποκλει- στικά σπῆς γωρὶς, οἱ ὅ- ποιοι παίρνουν πολὺ ἀνῆ- ριστὰ τὸ ζήτημα τῆς ἀνα- τρώσεως τῶν παιδιῶν ή μάλ- λον δὲν ἔχουν νά τὸ με- ταγερῶν. Νομίζετε ότι εἶναι εὐκολὸ πᾶν νά γωρὶς κανεὶς τὴν παιδι- κή ψυχὴ και νά τὴν δια

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Ρενούλα

Στην ακοιμημένη νύχτη μου πούταν γυμνή
χάτω
ήρθες Έσύ και έδιωξες την μαύρη απελ-
πισία,
Μά τώρα μέσ στης νύχτες μου, σά μιά
γλυκειά όπτασία
σ' αναζητάει μου ή ψυχή σαν όνειρο φου-
γάτο.

Ό πόνος τού ποτήρι του, πίκρα χολής γε-
μάτο
μου πρόσφερε αμόρημα σέ μιά στεγνή ι-
κεσία
Κι' έγω τού πίκρα δλόκληρο—άβελγητη θυσία
και στο στεγνό λαρύγγι μου τού στοάγγιζα
ώς τόν πάτο.

Πικρή είκοιμημένη! Στή ζωή σαν τόν φονιά
περνάω,
πού και αυτή του τή σκιά κυτάζει φοβι-
σμένος
κι' άπ' τών ανθρώπων την όργή φεύγει
αποδιωγμένος...

Όμως για σένα τούς φοιγτούς πόνους συ-
χνά ξεχνάω
Ρενούλα, και τή μοίρα μου, κι' όλο θη-
νώ για σένα
φως των ματιών μου! Τάχα ποιάς σ' από-
κρυψε από μένα!...
ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΨΑΝΝΙΔΗΣ

Λάμπρος Πορφύρας

Πώς έσβυσε, τραγουδιστή; Ήταν νωρίς
άκόμα!
Κλαίει ή φτωχός φαρόδακας στο έρνο τ'
άκουράκι,
και σέ θοηνούν ή ζωής τού δάσους πού
είχες ψάλλει
φιλώντας σου, άθώρητες, τού γλυκού σου
στόμα!

Κι' ή απόμυρσε τού λιμανιού ταβέρας θά σέ
κλαίει
κι' όσους, γλυκέ, τραγουδής παθητικά σου
ή λύρα,
—ψυχές άθωες πού σύντριψε ζηλόφονημά
μοίρα,
του πεπρωμένου θύματα πού στο δωμά του
καίει!

Τά γαλήνα έορμήχλησα με τούς γυμνούς
τούς τούτους
πού τρωφού τ' άγάπης, μάταια σέ κα-
ταάνει!
Και τά πουλάκια δλόγλυκο σκοπό για σέ
σχορπάει
κι' ή καλαμιά ή θοηνώδικη τούς θλιβερούς
της ήγους...

Κοιμήσου ύπνο ανάλαφρο, ψυχούλα πνε-
μένη,
του στίχου άκοιμώτατου άχτίδα έσύ σβυ-
σμένη
πού γύηκες στο γαλανό και πάλι τού ά-
πειρου
άσοφ σή γή πλανήθηκες σαν έσκος κά-
ποιου όνειρου!

ΜΙΜΗΣ Γ. ΣΑΚΚΕΛΑΡΙΔΗΣ

Παραμύδι

Στ'ής ζωής τ'όλάνθιστο τού περιόδι, ά-
νάμωσα σέ μενεξέδες φιλάρεσκους, σέ μα-
τωμένες παπαρόνες, σέ βελουδένια πορφυρά
προιανάφυλλα και σ' ένα σωρό άρώματα κι'
όμορφές, ήμουνα κι' έγω κάποτε—λουλούδι
προφαντό, χαρούμενο κι' εύτυχισμένο. Τό
σεγγάρι μου χάριζεν αφεσίδια τα όλόχρο-
σα φίλα του και τά πέταλά μου τ' άπαλά
τά σέβουνταν και τ' άγαπούσαν τού αγέρα
τά σπορικά τά χάσια. Μέρα με την ήμέ-
ρα γίνονταν και πύ ώρα—και τά παινε-
ματα των άλλων κορυά και μυστικά τ' ά-
κουγα, και τή ζήλεια τους, αν και θουβή
κι' απανέρωτη, την ένοιωθα και τή συλλο-
γίζονταν πολύ μεγάλη.

Ζούσα μόνος! Δίπλα μου, κάποιος νάο-
κισσος με μιά βιολέττα έρωτευμένος ήταν,
κι' ένα χρυσάνθεμο μαζί, με κάποιες μαρ-
γαρίτες τά θέλγητρα, τσελλά όλην την ώ-
ρα γίνονταν. Έγω, δέν φθονούσα, δέν μι-
σούσα! Γελούσα στής αυγούλας τού ροδοχά-
ραγμα και δάκρυα στού δειλινού τού θέ-
νατο.

Πέρναγ' ό καιρός γαλήνια, τραγουδιστά
και ξεγνοιαστά... όταν, ένα θράδυ καλοκαι-
ρινό—μιά θερινή νύχτα, μυστικόπαθη, σιω-
πηλή, μελάγχρωτη—ήρθες έσύ, άγαπημένη,
σαν πεταλούδα, μουάτη χαρά και καλωσύ-
νη με πλησίασες, σίμωσες τού κεφαλάκι σου
πολύ κοντά μου και μου ψιθύρισες:

—Γιατί κάθεται μοναχούλι σου, καλό
μου λουλούδι; Έλα να σου δώσω την
πό τρανή χαρά, έλα να ένοθώμε στην πό
αιώνια ένωση. Σ' αγαπώ! Σ' αγαπώ... και
θά σ' αγαπάω πάντα!

Δέν δίστασα μπροστά στής τούσες σου ύ-
ποσχέσεις, δέν άνημίλησα, δέν σούπα τί-
ποτα. Μόνο, χαμογέλασα γλυκά και σέ κα-
λοδέγηκα... Με τούλες, τότες, με της μα-
λακής σου τής φτερούγες κι' ενώ έγω ά-
νατρίκαχα και μεθούσα από ήδονή κι' ευ-
τυχία, έσύ άνοίξες τά λεπτόσαρκα σου χεί-
λη και ρούφηςες πολύ χυμό άγάπης άπ' τού
είναι μου...

Ημέρες πολλές διάδωχαν... "Όλες της
στιγμές κοντά μου βρισκόσουν, μου μιλού-
σες για ώραία όνειρα, με πλημιωρίζες ελ-
πίδες, και ρούφηςες, και ρούφηςες λαίμαρ-
γα, λαχταριστά, άγρόστατα τόν χυμό τών
αγαπημένων. Λιθωνόμωνα, τότε θάβει, πώς
μούπαυες την ίδια τή ζωή, μά δέν σ' έμ-
πόδισα ποτέ, ποτέ! Σ' άφωνα να ρουφάς,
να πίνης, να μεθάς, να κάνης ό,τι θές, "Α-
κακο, απανήρευτο, άθώο λουλούδι—όπό-
φωνα τού μακρύου, χωρίς κανένα παρόνοιο,
καμμιάν αντίρρηση και κανένα θυμό.

Κάποτε όμως—ύστερ' από μήνες—ήρθες
και μούπες, περήφανη, άδιάφορη και ψυ-
χρή:

—Μείνε ξανά μόνο σου, λουλούδι άκα-
φτο! Δέν μπορώ πιά να σου δίνω τή χαρά,
μήν πιστέψης ότι θά θελήσω ποτέ να σι-
ξωμ' αιώνια. "Όλα ήσαν ένα παιχνιδάκι...
και τίποτα παραπάνω!

Τή μελλούμενη έορμή μου, πακοή κι' ά-
έσταχτη, τή μάντεψα, "Εκλαψα... "Αλλά,
ενώ τά δάκρυα τρέγαν άθωνα άπ' τά μά-
τια μου, μέσ' στο θούγύ μου τού σπαραγ-
κό, άκουσα ένα δυνατό φτερούγισμα... και
κύτταξα: Πρόσχα, γελαστή πέταγες μα-
κρού, πολύ μακρού, σέ τόπους νέους, σέ
κόσμους άγνωστους.

Από τότες δέν σέ ξανάδα. Από τότες
όμως δέν υπόσκα, να ξαναποχτήσω τή χα-
μένο μου γυνή, από τότες όσο πάει και
μαραίνεται και σβύνει ή πνοή μου, για να
ξεφυλλιστούν, κάποτε, όλότελα τά πέτα-
λά μου...

ΤΑΚΗΣ ΔΟΞΑΣ

Έρωτικό

Μούπες, καλή, δυό στίχους
να γράψω και για Σένα
—μά πώς να σου τού πώ;
Πήρα μούδι και χαρτί
κι' έγραψα στίχο ένα
μόναχο: ας' άναπώ!

Κι' είπα, άχ, τού τραγουδι
πρέπει να τού ταιριάξω
σ' άνάκουστο σκοπό.
Νά λήη άγάπης λόγια
πού γι' άλλη δέν θά γράψω
και γι' άλλη δέν θά πώ!

Κι' όμως...
Αυτά πούγω για Σένα
δέν είν' αυτά πού γράφω,
ούτ' όσα σούγω πώ.
Γι' αυτό τού πούσω τ' άδελού
καλύτερα ζωγράφω
ν' άφίσω τή σιωπή!

ΠΑΥΛΟΣ ΡΩΜΕ

Λυρικά ίντερμέντια

Η γλυκειά σου ματιά σ' άνοίξατο
—μενεξένια πνοή μιάς αυγούλας τ' άπώ!
(Κι' άπαλά σουρουπώνει
κι' είσαι σύ δώ σιωά και στο έσο άπώ...)

Μέσ' σέ δάκρυα θεούά όόδα σόνου
γύρω οί γούλλοι άπαλά τού τραγουδι
μείνε άκόμα, καλή μου,
μύρα κι' άνοίξη έσύ γίνεις μέσ' στίχου
χί μου!

"Ω! Μή λές τή νυχτιά πώς φοβάται
τούς χαμένους παληούς θούλους θά νά
Μείνε άκόμα, γλυκειά μου,
ένα άηδόνι κι' έσύ συντροιά στίχου
χί μου!

ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΟΥΤΑΦΗΣ

Πόδος άρρώστου

"Έλα πού σέ καλώ απόψε...
Ποθώ πολύ τά γέονα μου
να πιάσουν τά δικά σου,
να γύρω τού κεφαλά μου στον ώμο σου
και να άγγισω άπαλά,
σαν πρώτα, τά μαλλιά σου...

Θέλω νάβης, νάλάφρη και γασοπή,
όταν θά τοιμοσβύνουν
στον ύπνόν τ' άστέρια,
την ώρα πού θά λήη ή ψυχή
τά τελευταία λόγια της
με σταυρωτά τά γέονα...

"Έλα κι' αν έλθης, μήν άργής ποδή,
Απόψε σέ παρακαλεί
σά σκληρά ή ψυχή μου...
για να σταθής στο πλάι μου σαν άήλιος
την ώρα πού άργά—άργά
θά σβύνει ή πνοή μου!

ΓΡΗΓΟΡΗΣ ΠΑΠΑΚΩΣΤΗΣ

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟΝ-ΔΩΡΟΝ ΜΑΣ

Έπειδή πολλοί εκ των νέων άνα-
γνωστών μας έρωτούν πώς δύνανται
να άποκτήσουν και αυτοί τού θαυμά-
σιον μυθιστόρημα τού κ. Δ. Κοκκί-
νου «Πίγγος» πληροφορούμεν όλους
τούς νέους άναγνώστες μας ότι δύναν-
ται να μās ζητήσουν όλα τά προηγού-
μενα φυλλάδια τού «Πίγγου» όπως
τους τά άποστείλωμε δωρεάν και
έλεύθερα ταχυδρομικών τε-
λών. Έπίσης και όσοι εκ των πα-
λαιών άναγνωστών μας έχουν άπολέ-
σει μερικά φυλλάδια, άς μās γράφουν
τι άριθμούς φυλλαδίων θέλουν διά
να τους τά άποστείλωμε.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Λεωνίδα Μαρσούδαν, Ζά-
κυνον, Σας εύχαριστούμε θερμότατα για
τά τόσο καλά λόγια σας.—"Αλ. Γκα-
σον, Ένταβλα, Ν. Ρουσιάνον, έν-
ταβλα, Ι. Μαρσαμάνον, Κιάτον, Γ.
Ρουσιάνον, Τρίπολιν, Β. Μπουο-
νιά, Ένταβλα. Τά ζητηθέντα φυλλάδια
τού «Πίγγου» σας έστάλησαν.—Κων.
Παπαγιωργίου, Καβάλλαν, Δουτυ-
γός έχετε άδικον, όπως ήδη θά άντελέγηθη-
ται και ό ίδιος εις τού έπόμενον τεύ-
χος.—Διον. Μπαμπάσην, Κωνσταν-
τινούπολιν, Βεβαίως γίνονται δεκτά απεξά
γυμνάσια με τέγνην και δεξιότητα. Προς
καταάν ένοείται.—Λευκήν Πέτα-
λουδίτσαν, Λαμιν, Στείλατέ μας την
αυτοήγησιν σας ως και τού αντίτιμον των
ζητούμενων φύλλων διά να σας τά ά-
ποστείλωμε άπ' εύθείας.—Δ. Άνα-
γνώστου, Ένταβλα.—Σας εύχαριστού-
μεν θερμώς διά τού ενδιαφέρον σας, φαίνε-
ται όμως πως ή κοινή γνώμη δέν συμφωνεί
μαζί σας επί τού προκειμένου.—Φώ-
την Διδόρανον, Φλώριναν, Τά ζητη-
θέντα οκτώ πρώτα φυλλάδια τού «Πίγγου»
σας έστάλησαν ήδη. "Όσον άφορρά την δευ-
τέραν ερώτησιν σας, δύνασθε, εάν θέλετε,
ν' αναλάβετε σεις την ύδωριν παραστήμα-
τος εις την πόλιν σας διά τής έγγραφής
δία ταυλάτισον μελών.—Μ. ν. ο. ν.
Ένταβλα, Γράψατέ μας την διεύθυνσιν σας
διά να σας τά στείλωμε.—J.C. "Ιθά-
κην, Λυσιμειθα, υή δύναμενοι να σας ε-
υχαριστούμεν. Απευθυνήτε εις κανένα
κινηματογραφικόν περιοδικόν.—Β. Καν-
ταρτζήν, Ένταβλα. Η πρότασίς σας έ-
λήφθη υπ' όψιν. Σας εύχαριστούμεν για τά
καλά λόγια σας.—Γ. Νικολάου, Λα-
μιν, Εάν έχετε μās στέλλετε και άλλες
σταυρωτές λέξεις.—Κατίαν Άργου-
δίλη, Περιοιά, Σας εύχαριστούμεν. "Όλα
τά προηγούμενα φυλλάδια τού «Πίγγου»
σας έστάλησαν.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΙΜΠΡΟΧΩΡΗΣ

ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ-ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΟΣ
ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ ΤΟΥ ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΕΙΟΥ
ΤΗΣ ΠΟΛΥΚΛΙΝΙΚΗΣ ΑΘΗΝΩΝ
Ακαδημίας 65 (Έπί συνεντεύξει)
ΑΘΗΝΑΙ

25
ΕΤΗ

Chlorodont

Η γοητεία τού θροούτου
θροοδεχνύει τον άνδρα

Κυρία μου,
Τό σπουδαίον αυτό προτέρημα καλ-
λιεργήσατέ το, από σας εξαρτάται.
Μή κάμπετε χροήν πούδρας πού πα-
ρασκευάζεται με παναρχαίως μεθόδους
άλλά ακολουθήσατε τās προόδους τής
έπιστήμης.

Δοκιμάσατε την πούδρα

ΒΕΛΟΥΔΙΝΗ

Έχει σπουδαία προτερήματα.
Είνε λεπτή με ώραιον άρωμα.
Παρασκευάζεται με όλα τά σύγχο-
να μέσα. Η έπιτυχία σας είνε έξη-
σφαλισμένη.

Πωλείται εις όλα τά φαρ-
μακεία, μυροπωλεία και
καταστήματα.

Διαρκής παρακα-
ταθήκη: Κλεισθέ-
νους 11, Αθήναι.
Φαρμακείον Ι. Μα-
ταράζη. Τηλέφω-
νον: 24085.

Η ΚΑΛΛΟΝΗ ΔΕΝ ΕΙΝΕ ΠΛΕΟΝ ΠΡΟΝΟΜΙΟΝ

Έντός έλαχίστου χρόνου Καλλονή και νεότης δι' όλην
σας την ζωήν. Διά μεθόδου άπολύτως νέας και
έπιστημονικής.

ΕΝΤΟΣ ΟΛΙΓΟΥ ΧΡΟΝΟΥ

Δέ σας ζητούμε παρὰ λίγην ώραν
καθ' έκάστην διά να σας έγγυηθώ-
μεν έντός όλίγων εβδομάδων δι-
αρκή νεότητα και καλλονήν.

ΑΣΧΕΤΩΣ ΗΛΙΚΙΑΣ

Έάν είσθε είκοσι έτών θά κρατή-
σητε την ήλικίαν αυτήν δι' όλην
σας την ζωήν και θά διορθώσητε
κάθε φυσικήν άτέλειαν.

ΕΠΙΔΕΡΜΙΔΑ ΩΡΑΙΑΝ

Η ώραία σας έπιδερμίς θά δια-
τηρηθή για πάντα. Έάν είνε κα-
τεστραμμένη θά διορθωθή, θ' άπο-
φύγετε για πάντα τις ρυτίδες, έ-
άν υπάρχουν σүн τώ χρόνῳ θά
εξαφανισθούν.

ΩΡΑΙΑ ΣΙΛΟΥΕΤΤΑ

Τό πάχος εξαφανίζεται χωρίς δι-
αιταν, ή όποια είνε επικίνδυνος
και άνοφελής.

Διά τά άνωτέρω συμβουλευθήτε δωρεάν εις τού Ίνστι-
τούτον καλλονής «WILLIAMS» Λυκαούργου άριθ.
1. (Στοά Κόνταξ). Αθήναι, Τηλέφωνον 23,502.

ΣΤΗΘΟΣ ΩΡΑΙΟΝ

Έάν έχετε τού σπουδαίον αυτό
πλεονέκτημα σκεφθήτε, ότι μιά
μέρα μπορείτε να τού χάσετε. Θά
σας πούμε πώς θά τού διατηρήση-
τε. Έάν είνε ήδη χαλαρωμένον,
ή μέθοδός μας θά σας τού έπανα-
φέρη.

ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΑ

Σπουδαίον ζήτημα, πόσες φορές
ή κακή ποιότης και κακή χρήςις
αυτών καταστρέφει την έπιδερμι-
δα. Έν τούτοις έλαχίστη προσο-
χή δίδεται εις αυτά. Θά σας συ-
στήσωμεν ότι άρμόζει εις έκά-
στην περίπτωσιν, αναλόγως τής
έπιδερμίδος.

ΕΓΓΥΩΜΕΘΑ

ότι ή μέθοδός μας νέα και άπο-
λύτως έπιστημονική εφαρμόζεται
υπό προσωπικού έξηρημένου
και διπλωματούχου των καλλιτε-
ρων Ίνστιτούτων τής Εύρώπης.

Η δοντόπαστα Χλωροδόντ ήτις χρησιμοποι-
είται παγκοσμίως διά την περιποίησην τού
στόματος και την άποκυσιν όρώων, ύγείων
και λευκών δοντών. Έν Γερμανία μόνον
την μεταχειρίζονται καθημερινώς 6.000.000
άνθρώπων.

Μεταξύ μας

Τακ. Παπακ. Προγεγραμμένο και χωρίς συνοχή και νόημα. Φ. Δούμαν. Έχετε ένα—δύο καλούς στίχους, στο σύνολο όμως τα ποιήματά σας απέχουν πολύ από το να θεωρηθούν άττια. Α. Εύαγγελινίδης. Το ίδιο και σε σας. Μπούλ. Δημοσιεύουμε εδώ το ποίημα σας με την ευχή ή να κρατήσετε αυτήν, ή να δοίτε μίαν άλλην και να παύσετε να γράφετε ποιήματα:

"Όταν την είδα, Νεράιδα, την νόμισα
Μά σαν την γνώρισα
έμαθα τι ήταν.
[Απλή γυναίκα! δίχως κάλλη
δίχως αλθήθειά στα φίλα
γυαλιά προστάρατα ανάκλι
και μέσ' την κόμη παραζάλη
την άρπασα....
Μά θάβω αλλη;!!..

Ν. Τώρη. Το πεζό σας αρκετά καλό ως ιδέα, στην εκτέλεση όμως ύστεροι φοβερά. Ακατάστατος κι' ασύνδετος φάσας χωρίς είσοδο και συνοχή. Κ. Σ. Κ. Μας στέλνεται ένα πεζό που αρχίζει: «Την παρθεύσαν νύκταν ήτο δυνατός άνεμος και εγώ επρόκειτο τον εορμαί σου». Το πεζό σας δυστυχώς πολύ παιδιαστικό. Θα κάνατε καλά να μελετήσετε και να διαβάσετε προς το παρόν. Ν. Θ. Επιτρέψτε μας να δημοσιεύσουμε εδώ την «Απάντη» σας με την ελπίδα ότι έτσι σας εξημερώσουμε και πως όταν την διαβάσει η «Εκείνη», θα φροντίσει του λοιπού να είναι συνεπής στην στάση της από φόβο μήπως... ξαναγράψετε κάτι παρόμοιο:

Είναι μιά νύχτα Γενάρη
κούκο κάνει πολύ
μυύγε πη πώς θάρη
ώσιμινως στας 10 αυτή.

Είναι ή ώρα δέκα
μά πούνα; άκόμα ναρθή....
πάη ή ώρα ένδεκα
μά' κομα αυτή να φανή

Ι. Σαρότην. Το διήγημά σας άψυχόλογο και χωρίς άρχή και τέλος. Έπαναλαμβάνουμε την σύστασή μας: μη διάζεθε και προσέχετε περισσότερο. Β. Ακροθαλασσίτην. Το ίδιο και σε σας. Έπιμνησθήτε το ύφος και το λεκτικό σας. Σπαληθίτε το ύφος και το λεκτικό σας αυτό μάς ικανοποιήσει, δυστυχώς. Α. Γιαννόπουλον. Κάνετε πολλά μερικά λάθη και γενικά το ποίημά σας στερείται μίας ανώτερης δημιουργικής πνοής. Κ. Ξένιαν. Το ίδιο και σε σας. Α. Τροποδάκη. Καλό. Γ. Χαριτάκη. Κάτι λέει χωρίς διω: δυστυχώς να το ολοκληρώνη. Στείλτε μας αν έχετε κάτι καλύτερο. Μ. Θανυένον. Το ίδιο και σε σας. Σ. Κασούρη. Δυστυχώς τόσο οι στίχοι σας όσο και τα πεζά σας μιά αφήσαν ασυνκίνητους. Προγεγραμμένα ποιήματα χωρίς καμμίαν ανώτερη πνοή. Ν. Όχι τόσο καλό όσο άλλα προηγούμενά σας. Χ. Κουλούρη. Αποφύγετε αυτήν την εξζητημένη τεχνολογία. Δεν σας ωφείλει. Γ. Τσαγγάρη. Τι θέλετε να πείτε; Δυστυχώς δεν έχουμε την ικανότητα να διαβάσουμε ιερογλυφικά. Έξηγηθήτε καλύτερα και απώστερα. Τσούκιμ Μ. Ποι και ποζ ξεχωρίζουν μερικοί καλοί στίχοι, ως σύνολα όμως ύστερου. Διαβάστε προς το παρόν. Ν. Τσιαγταφύλλου. Προγεγραμμένες δίχως νόημα και συνοχή. Ν. Δούνιαν. Το ίδιο και σε σας. Ε. Αλέξιν. Καλό. Θα δημοσιευθή.

Α. Πιστεχόν. Διαβάστε προς το παρόν μιά στιχογραφία. Σ. Γιαννάτον. Σχετικά καλύτερο το «Θλίψη», κανένα όμως, δυστυχώς, δεν είναι δημοσιεύσιμο. Γιάν Χάτζ. Καλό μόνο το «Είδω». Τα άλλα δεν μάς ικανοποίησαν. Β. Τσοφόδον. Ένα—δύο καλοί στίχοι μόνο και τίποτε άλλο. Για προσπαθήστε να δουλέψτε προσεκτικότερα. Θ. Καλλιγιάννη. Καλό μόνο το ένα ή «Σκίερ». Ρ. Λώρη. Κρατούμε μόνο τους στίχους σας, που εί-

ναί αρκετά καλοί. Τα πεζά σας δεν λένε τίποτε. Άλ' έχον. Διαβάστε προς το παρόν. Γ. Φίλιπ. Κρατούμε μόνο το πεζό σας. Οι στίχοι άτεχντοι και με πολλά μερικά λάθη. Σ. Στείλτε το πεζό σας να το δοκιμάσουμε. Ν. Καραγιάννη. Οι στίχοι σας άτεχντοι και δεν φανερώνουν μιά ποιητική διάθεση αξιοπρόσεκτη. Ζό σας προγεγραμμένο, άσυνκίνητο χωρίς νόημα. Ιωάν. Σαρότην. Δίχως άρχη. Άπ' τα τελευταία σας μόνο το «Συλόν». Θ. Άθουμ. Γνή στιχογραφία χωρίς κανένα άνωμα. Σ. Έαρινόν. Το ίδιο. Τι σας έχει μερικές καλές φράσεις, όμως έλο το ξετύλιγμα κι' ή άρρεση του δεν είναι άττια. Προσμένουμε καλύτερο. Γ. Άκρατον. Άντα και ως έμπνευσις και ως εκτέλεση. Άχ' ατην. Πάνω στο ίδιο θέμα γράφ' ένα σωρό άστοιχότητες. Πώς θάπορευε και το δικό σας—μια βια από το να είναι άστοιχότητες—γιστο νάναι άνεκτό. Η. Αύγιν. Μόνο το «Ένα δρόμω» Ι. Καμα. Υστερεί από άλλα προηγούμενα.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΣΤΟΥΠΑΝΗΣ

ΙΑΤΡΟΣ ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ

Ειδικός νοσημάτων

Στομάχου - Έντέρων - Ήπατος

Σόλωνος 88 3-6 μ. μ.

ΚΥΡΙΑ ΜΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΗ

Πρὶν παραγγείλετε

ΖΩΝΗ ἢ ΚΟΡΣΕ

ἐπισκεφθῆτε τὸ

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ "ΜΙΝΕΡΒΑ",

ΣΤΑΔΙΟΥ 15

παραπλεύρως «'Αττικού»

ΡΕΠΑΡΣΟΛ

ΕΙΣ ΔΙΣΚΙΑ ΧΑΠΙΑ

Εκδόξ Γαλλικόν φάρμακον τῆς Συμφίλως. Έγκερμι-
ον παρὰ τοῦ Τατρουνεδρίου
Ελλάδος καὶ τῆς Φαρμ. Σχο-
Πανεπιστημίου Παρισίων.
ἀνδρῶποι ΥΙΟΙ Κ. ΦΩΤΙΑ-
ΔΗ καὶ Σία, Πειραιᾷ.

καθημερινά μελέται παρὰ
Συμφιλολόγῳ κ. Φωτίῳ
Μοσχούλῳ,
Αθήναι. Όδὸς Έρμού 116

ΥΣΤΑΝ

(ΚΑΨΟΥΛΕΣ)

Τὸ Νέον Γαλλικὸν φάρ-
μακον. Θεραπεύει τὴν κυ-
στίτιδα καὶ τὴν βλεννό-
ροϊαν.

Ἀντιπρόσωποι

ΥΙΟΙ Κ. ΦΩΤΙΑΔΗ

καὶ Σία.

ΠΕΙΡΑΙΑ

ΟΔΟΝΤΟΠΑΣΤΑ

ΠΟΥΔΡΑ

ΚΡΕΜΑ

ΣΑΠΩΝ

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ

ΕΙΣ ΤΑ ΚΑΛΑ

ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ ΚΑΙ

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΩΝ

Κάθε Κυρία, πού της άρέσει νά

ντυθῇ Chic καὶ μέ πολὺ λογικὴν

τιμὴν ᾗς ἐπισκεφθῇ τῆς

MODES

ΝΟΤΤΑΣ ΒΑΒΑΛΗ

Όδός 'Αγ. Μάρκου 14 "Όροφος Β'

Μέγαρον Δημητοιάδων.

ΕΙΣ ΤΟ ΜΕΓΑ ΩΡΟΛΟΠΩΛΕΙΟΝ

Π. Γ. ΓΓΓΛΕΣΗ

Σταδίου 39 καὶ Γεωργίου Σταύρου γωνία

Θά εὑρητε πλουσίαν συλλογὴν ὥρολογίων
καὶ κοσμημάτων εἰς τιμὰς πολὺ εὐθηνάς.

ΔΙΤΣ

Σταματήσατε
τούς πόνους τῆς ράχως.

Μεγάλην ἀνακούφισιν δά ἔχετε ἀμέσως
μετά μίαν ἐλαφράν ἐπάλειψιν Σλόανς.
Τό Σλόανς διεισδύει ταχέως καταπραΐ-
νει τούς φλογισμένους μύς καὶ σταμα-
τᾷ τόν πόνον.

Χρησιμοποιήσατε
Δί' Ισχιαλγίας, Ρευματισ-
μούς, Στραμπουλήγματα,
Άτυπήματα καὶ ὅλους τῶς
μυϊκούς πόνους.

ΣΛΟΑΝΣ

LINIMENT

καταπάθει

τόν πόνον.

Γ. Δ. Αρλ.

ΔΙΑΦ. ΜΗΝΥΤΟΡ.

ΖΗΤΕΙΤΕ ΑΝΕΞΙΤΗΛΑ ΚΡΑΓΙΟΝ ΔΙΑ ΤΗ ΧΕΙΔΗ SWA

ΓΚΡΕΚΑ

ΤΟ ΠΑΡΙΣΙ ΣΤΑΣ ΑΘΗΝΑ

ΦΙΓΟΥΡΙΝΙΑ του παγκοσμίου φήμης Παρισινού Ο
FRANÇOIS TEDESCO, B. RASPAIL 39
με μηνιαία εργόχειρα σχεδιασμένα επί ύφασματος
με όλα τα υλικά προς εκτέλεσιν αυτών.

ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ 15ήμερα, μηνιαία, δίμηνα και εξαμή-
να σπρόγγυρα, κεντήματα, ΙΡΛΑΝΤ, ΦΙΛΕ, ΑΖΟ-
ΚΡΟΣΣΕ, ΤΡΙΚΟ, δι' όλα τα είδη ΠΟΥΛ-ΟΒΕΡ
γυναικείων εργοχειρών.

ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ «La Femme Chez Elle». «Journal
Ouvrages de Dames», «Mon Aiguille», «Mademoi-
selle», «Ma Poupée», «De laCave au Grenier»
ΦΙΓΟΥΡΙΝΙΑ με Patrons Expliqués δια φορέματα
νακεία και παιδικά, μπλουζες, κορσάζ, άσπρόφω-
ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ δια προίκας, ΕΚΜΑΘΗΣΙΝ ΚΟΠΤΗ-
ΡΑΠΤΙΚΗΣ ως και δι' όλα τα είδη ΟΙΚΟΚΥΡΙΩΝ
Κατάλογοι λεπτομερείς αποστέλλονται άντι δρασ-
τριών ή τὸ αντίτιμον εἰς γραμματόσημα.

ΓΙΝΟΝΤΑΙ ΔΕΚΤΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΙΣ ΔΡΑΧΜΑΣ ΤΟΥ ΓΑΛΛ
ΦΡΑΓΚΟΥ προς ΠΕΝΤΕ (5) ΜΟΝΟΝ ΔΡΑΧ. ΥΠΟΛΟΓΙΖΟΜΕ

Γενικός αντιπρόσωπος

ΝΙΚΟΣ Ι. ΜΟΣΧΟΣ

Στοδ Δρακοπούλου 10-11,

Περιοδεύων αντιπρόσωπος

Δ. ΛΑΖΑΡΙΔΗΣ

Φιλελλήνων 3

ΛΥΓΙΣΤΟΣ ΚΑΙ ΕΛΑΦΡΑ ΣΑΝΦΤΕΡΟ
ΓΙΝΕΤΕ ΜΕ ΤΑ ΔΙΣΚΙΑ ΚΑΤΑ ΤΗΣ
ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑΣ
KISSINGA

πωλούνται εἰς τὰ φαρμακεία

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡ. ΤΖΟΥΡΟΣ-ΚΑΡΡΑΣ

ΠΛΑΤΕΙΑ ΑΓ. ΘΕΟΔΩΡΩΝ 9 - ΤΗΛΕΦ. 23605

ΣΕ ΣΑΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΑΤΕ

ΤΑ ΩΡΑΙΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

Κυρίες και Δεσποινίδες,

Ἐσεῖς δὲν εἴσθε δένδρα γδυτά, ξερόκλαδα δίχως δροσιὰ καὶ χάρι.... Ἐκεῖνα τὰ καϋμένα περνᾶνε ἓνα μεγάλο μέρος τῆς ζωῆς τους δίχως καμμιὰ ὁμορφιά. Περιμένουν κάθε τόσο νὰ τὰ ντύσῃ ἡ Φύσις, ἡ καλὴ Μάννα ὅλων μας μὲ λουλούδια καὶ πράσινα φύλλα γιὰ νὰ φανοῦν πῶς ζοῦν καὶ νὰ χαρίσουν κι' ἐκεῖνα μιὰ ὁμορφιά στὸ τοπίο ὅπου κάποια μοῖρα τὰ φύτεψε.

Ἐσεῖς δὲν εἴσθε δένδρα γδυτά, ξερόκλαδα δίχως δροσιὰ καὶ χάρι.... Ἀπ' ὅλα τὰ ὠραῖα πλάσματα ποὺ ἐδημιούργησεν ἡ Φύσις, σεῖς εἴσθε τὰ

Ἡ Γῆ παντοῦ στολίστηκε σὰν πλούσια Κυρά... μὲς στὸ μετὰ μάγισσας ραβδί τὴν ἔχει ντύσει, ντυμένη μὲς στὰ πράσινα, φαντάζει ὅλη χαρὰ κι' εἶν' ὅλη χάρις κι' ὁμορφιὰς ὁλόγυρα ἡ Φύσις.

πιὸ ἐλκυστικά. Σὰς στόλισε μ' ἓνα σωρὸ χαρίσματα. Σὰς ἀφῆκε ὅμως νὰ φροντίζετε μόνες σας νὰ διατηρῆτε τῆς ὁμορφιᾶς σας καὶ νὰ τῆς συμπληρώνετε μὲ ἄλλα στολίδια, μὲ ὠραῖα φορέματα.

ΕΤΑΙΡΙΑ ΠΙΑΝΩΝ ΣΤΑΡΡ

12 ΣΤΟΑ ΑΡΣΑΚΕΙΟΥ 12

Α.Ε.

ΤΗΛ. 23-22

Γι' αὐτὸ καὶ ἴσως καλοῦμε ἰσχυρὰ στὸ Ἀτελιέ μας. Μὲ τὸ ἀπαράμιλλο γούστο τῆς ἡ Κυρία Φορνάρο θὰ μεταβάλλῃ σὲ θελκτικὰ πλάσματα, γιὰ

Γυμνὴ ὁλόγυρα ἡ Γῆ, θλιμμένη ζωγραφιά. Δέντρα γδυτά, ξερόκλαδα δίχως δροσιὰ καὶ χάρι... παντοῦ μαυρίλα, σκοτεινιά, δίχως καμμιὰ ὁμορφιά... ὅλα τὴν ὥρην ἐρημίας καὶ θλίψεως ἔχουν πάρει.

μὲ τὰ ὠραῖα φορέματα ποὺ θὰ ὀράψῃ θὰ λαμποκοπάτε σὰν γοητικές Νεράϊδες.

Ἡ οἰκονομικὴ κρίσις δὲν πρέπει νὰ σᾶς κἀνῃ νὰ πιστέψετε πῶς πρέπει νὰ ἔχετε γιὰ πάντα θαμμένη τὴν ὁμορφίαν σας. Μὴν ἀφίνετε τὰ παλῆα φορέματά νὰ σκοτεινιάζουν τὴν γοητείαν σας. Μὴ ἀπογοητεύεσθε! Ἐλᾶτε στὸ Κατοστημά μας, ὅπου μὲ μικρὰς μηνιαῖες δόσεις θὰ σᾶς ντύσουμε μὲ ὅλα ἐκεῖνα τὰ ὠραῖα φορέματα ποὺ λαχταράτε. Ἔτσι, παρὰ τὴν οἰκονομικὴ κρίσιν θὰ ἔχετε ὅλα τὰ μέσα ποὺ θὰ σᾶς ἐπιδείξουν νὰ δείχνετε τῆς περισσεύουσας σας καὶ νὰ προκαλῆτε τὸν θαυμασμὸν ὅλων, ὅπως καὶ κάθε καλοντυμένη Κυρία ὅπως καὶ κάθε κομψὴ Δεσποινίς.